

Бог повери Себе Си на човешко същество

Скъпи събрата в свещеническото служение,

Скъпи братя и сестри, Годината на свещеника, която чествахме, 150 години от смъртта на свещеника от Арс, образец на свещеническо служение в нашия свят, привършва. Бяхме се оставили да бъдем водени от свещеника от Арс, за да разберем отново величието и красотата на свещеническото служение. Свещеникът не е обикновен чиновник към една служба - като онези, от които всяка общност има нужда, за да могат да бъдат изпълнени известни дейности. Той обаче извършва нещо, което никоя човешка същност не може да върши от себе си: произнася в името на Христос словото за прошка на нашите грехове и така, тръгвайки от Бог, променя състоянието на нашия живот. Произнася над предложените хляб и вино думите на благодарение на Христос, които са думи на преосъществяване - думи, които правят присъстващ Него самия, Възкръсналия, Неговото тяло и Неговата кръв и така преобразяват елементите на света; думи, които разтварят света за Бог и го свързват с Него. Свещенството следователно не е обик-

На стр. 2

Радост за Църквата

Първият български свещеник в Кармилския орден е новина, която вярващите от двете епархии - Софийско-Пловдивската и Католическата екзархия, посрещнаха с особено голяма радост. Дни след като сестрите кармитки от манастира „Свети Дух“ отбелязаха 75-ата годишнина от своето съществуване на българска земя, на 5 юни 2010 г. в катедралата „Свети Йосиф“ в София се състоя свещеническото ръкоположение на брат Йоан (Виктор Хаджиев) от мъжкия клон на Кармила, който в София е представен от отците и братята от хърватската провинция. Щастлив знак за приемственост и ярко свидетелство за живота на Църквата у нас, с което Софийско-Пловдивската епархия отбелязва 17-ото свещеническо ръкоположение от

1989 г. насам. В обстановка на тържественост, споделена радост и светлина в душите на всички присъстващи монс. Георги Йовчев, епископ на Софийско-Пловдивската епархия, извърши ръкоположението в съслужение с папския нунций архиепископ Януш Болонек и католическия екзарх и председател на Епископската конференция на Католическата църква в България монс. Христо Проилов. Орденът на босноните кармитки от Хърватия бе представен от настоятеля на провинцията отец Винко Мамич, както и от още 13 събрата, дошли специално за случая.

В службата участ-

ваха отците францисканци - енорийският свещеник на „Свети Йосиф“ отец Томаш и отец Елко, помогнали всеотдайно за организацията на този паметен ден. Присъстваха общо над двадесет свещеници от страната и чужбина.

Сестра Максимилиана - заместник-председател на конференцията на главните настоятели и настоятелки на общностите за посветен живот в България, и представители на всички монашески общности бяха тук, включително мирските ордени на францисканци, доминиканци и кармитки. За да споделят радостта от случващото се, тук бяха и най-близките от семейството на отец Йоан от Кръста - майка му Искра, сестра му Агата и семейството, неговите кръстници Мария Станева и Павел Карьков.

Този дълъг увод е необходим, за да усетят онези, които не са имали щастието да присъстват на службата, колко силно бе усещането за значимостта на случващото се,

На стр. 6

Равни права и равни възможности за всички деца в Русе

На стр. 8

Храна за вечен живот

Празникът Тяло и Кръв Христови бе честван тържествено на 6 юни. Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев представлява литургията от 10,00 ч в катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив. С Негово високопреосвещенство съслужиха отец Любомир Венков, отец Младен Плачков и отец Петър Кьосов. В своята проповед епископът подчерта, че празникът на Пресветото тяло и Предрагоценната кръв на Исус Христос е част от Пасхалната тайна, в която честваме смъртта, възкресението и очакването на Неговото славно пришествие. Поради това е запалена и пасхалната свещ, символ на Христос Въз-

кръсналия. Проповедникът каза още, че в това тържество празнуваме Светата Евхаристия - хляба, който слезе от небето и който подхранва нашия духовен живот. Посочено бе, че във византийската литургия се казва: Приехме тялото и кръвта Ти, Господи. Изпълнихме се със Свети дух. Негово високопреосвещенство изтъкна, че между тайнствата съществува неразривна връзка и не могат да бъдат отделени тайните на Христос от действията на Свети Дух. Осветяването на човеците, което става в Църквата, е от Свети Дух чрез тайнствата, особено на Евхаристията. Когато

На стр. 7

Един паметен ден

Папският нунций посети черквата „Дева Мария от Броеницата“ във Велико Търново

Светата литургия в неделя на 30 май, на празника на Пресвета Троица, беше много тържествена и вълнуваща за енориашите на черквата „Дева Мария от Броеницата“ във Велико Търново. Отслужи я Негово високопреосвещенство архиепископ Януш Болонек, папски нунций в България.

Той дойде по покана на енорийския свещеник отец Страхил Каваленов и както самият каза, с радост е приел тази по-

На стр. 2

ДЕКЛАРАЦИЯ НА КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА В БЪЛГАРИЯ

относно присъствието на християнски символи на обществени места (по повод дело № 30814/06 на Европейския съд за правата на човека)

Предвид предстоящото решение на Голямата камера на Европейския съд за присъствието на религиозни символи в обществените училища и места, епископската конференция на Католическата църква в България би желала на първо място да изтъкне тяхното основополагащо значение за религиозните чувства и традиции на всички европейски народи.

Никой не се съмнява, че корените на Европа са християнски и че европейската цивилизация съществува благодарение на християнството. Именно християнската религия позволи религиозния плюрализъм и обособяването на светска и духовна сфера като основни принципи на демокрацията. Християните желаят всеки да има свободата да живее според своята съвест и напълно свободно, без дискриминация, да изповядва и упражнява своята религия.

В християнската традиция разпятието винаги е било символ на доброволно приетото страдание за спасението и освобождението на цялото човечество. То не е инструмент на принуда, а израз на най-дълбока любов, на истинска солидарност с всички хора по света независимо от тяхната вяра, раса, националност.

Призоваваме затова християнските - по произход и традиция, държави да не отхвърлят присъствието и излагането на обществени места на традиционните символи на християнството - кръста и иконата - особено в училищата, там, където се възпитават децата на Европа. Та нима такова едно решение няма да прекъсне нишката,

свързваща ни с традицията, която е оформила нашата идентичност и ценности?

В страните от Европейския съюз религиозната свобода е действително факт и символите на нехристиянските религии свободно биват излагани и присъстват на много обществени места. Налице е модерно законодателство, което регулира отношението между държавата и различните вероизповедания във всички страни на Европейския съюз. Осигурена е свобода за всички, но това съвсем не означава, че изконните ценности и традиции на европейските народи трябва да изчезнат от общественото пространство, а че е необходимо да се създават реални условия за тяхното съхраняване и развитие.

Подкрепяме решението на българската държава да се конституира заедно с още десет европейски страни като страна против решението на Европейския съд за правата на човека да бъдат премахнати християнските религиозни символи от италианските училища, което намираме за опасен прецедент за всички европейски страни. Вярваме, че на 30 юни 2010 г. Голямата камера на Европейския съд ще вземе едно безпристрастно решение, съответно на свободата на съвестта и зачитането на човешките права.

17.06.2010 г.

Епископ Христо ПРОЙКОВ,
апостолически екзарх,
председател на Епископската конференция
на Католическата църква в България

„Пресвето Сърце Исусово“ - празник на Любовта на Христос

Днес, на празника Пресвето Сърце Исусово, бе отбелязан храмовият празник на черквата в кв. „Генерал Николаево“ на град Раковски и закриването на Годишната на свещеника. Този празник честват и сестрите францисканки, които са мисионерки на Пресветото Сърце Исусово.

Празничната литургия започна с тържествено шествие от свещеници и министри. Заедно съслужиха свещениците от съседните енории: отец Борис Стойков, отец Румен Станев, отец Христо Табаков, отец Ярослав Барткевич, отец Даниел Жилие, а проповедник бе отец Иван Топалски - енорийски свещеник на село Калояново.

Отец Димитър като домакин поздрави всички и благодари: „Да благодарим на проповедника отец Иван, който още от семинаристките си години лично е свързан с набожността към Пресвето Сърце Исусово, на отците успенци, които преди време подариха за нашия олтар тази прекрасна статуя на Пресвето Сърце Исусово, на всички братя свещеници, с които ще закрием Годишната на свещеника, с нашия папа Бенедикт XVI, с всички епископи и свещеници, които в този момент се намират в Рим и заедно с тях ние сме в духовна връзка при отслужване на благодарствената Евхаристия.“

В проповедта си отец Иван ни накара да се замислим: „Какво честваме на този празник? Дали онова туптящо физическо сърце на Исус или нещо друго... Разбира се, че ние днес честваме любовта на

Христос. Той ни даде своята любов и ни я показа. А ние какво правим? Отвърщаме ли достойно на тази голяма любов? Как да покажем нашата любов към Бог? Начинът е само един - да отвърнем на нея с нашата любов към Него. Ако обичаме някого, ние желаем да сме до него, да го търсим, да прекарваме времето си с него... Къде можем да намерим Исус Христос? Разбира се, в светата литургия. Нека се молим с Него и да пребъдваме заедно. За всички е казано: да търсим Бог и обичаме ли Го - да се стремим да трансформираме живота си по подобие на Неговия. Сигурно нашата любов няма да е толкова голяма колкото Неговата, но нека дадем поне частичка от себе си за Този, Който даде всичко от Себе си за нас.“

На края на литургията тържествено бе изложено Светото причастие и бяха измолени литанията в чест на Пресвето Сърце Исусово и формулата за посветяването на свещениците по повод на завършването на тяхната година, която започна преди година и в нашата черква в присъствието на нашия епископ Георги Йовчев и на апостолическия нунций в България архиепископ Януш Болонек. След евхаристичния благослов литургията завърши с химна „Здравей, Царице“, изпълнен от свещениците на латински пред олтара на Дева Мария, на който деца положиха уханни рози - знак на свещеническата синовна почит към Божията майка.

Текст и снимка
Пепа ШОПОВА

Един паметен ден

От стр. 1

кана, за да се запознае лично с енорията. Архиепископът беше посрещнат много радушно от вярващите - с цветя и песен, а приветственото слово беше казано от негова сънародничка на полски език.

По време на литургията архиепископ Болонек каза: „Радостта ми е толкова по-голяма, задето мога заедно с вас, скъпи мои търновци, да осветя Господния ден, в който празнуваме празника на Пресветата Троица.“

В проповедта си той обясни тайната на Светата Троица, като посочи, че ние вярваме в един Троищен Бог, тоест в Бог в три лица, имащи едно и също Божествено естество: в лицето на Отца, в лицето на Сина и в лицето на Свети Дух. Подчерта, че тази истина на нашата вяра е и винаги ще е най-голямата тайна за човешкия ум.

Нунцията предаде на енориашите своя сърдечен поздрав

като епископ, брат и приятел, а също и топлия поздрав на Светия отец папа Бенедикт XVI, който духовно присъства сред нас с благослов и молитва за Божия народ. От името на Светия отец бяхме насърчени към живот в общение на братска любов по образа на Светата Троица.

След литургията вярващите се събраха в духа на братската любов край скромна трапеза, за да общуват заедно със скъпия гост, който с бащинска загриженост обърна внимание на всеки от енориашите.

За всички присъстващи в храма това беше паметен ден, който дълго ще тачим в сърцата си. Такива празници дават сила на

стъпките ни и сгряват душите ни.

Божена ПАНАЙОТОВА

Бог повери Себе Си на човешко същество

От стр. 1

новена „служба“, но тайнство. Бог си служи чрез един обикновен човек, та да бъде присъстващ за хората и да действа в тяхна полза. Тази безстрашност на Бог - да повери Се-

бе Си на човешко същество, макар и да познава нашите слабости, показваща, че смята хората за способни да действат и да бъдат присъстващи на Негово място - тази смелост на Бог е наистина велика реалност, която се крие в думата „свещенство“. Това, че Бог ни смята за способни за това, че по този начин приканва хората в служба на Него и по такъв начин се свързва вътрешно с тях - това е, което през тази година искахме от-

ново да размислим и да разберем. Искахме да събудим радостта, че Бог е така близо, и благодарността, че Той се доверява на нашата слабост, че Той ни води и ни поддържа ден след ден. Така искахме да покажем отново на младите, че това призвание, това общение на служение към Бог и с Бог съществува, и още повече - че Бог е в очакване на нашето „да“. Заедно с Църквата ние желаем отново да забележим, че това приз-

вание ние трябва да го просим от Бог. Ние просим работници за жътвата Божия и това просене към Бог е същевременно едно чукане на Бог на сърцата на младите, които се считат способни за това, за което Бог ги смята способни. Очакваше се на „неприятеля“ това ново сияние на свещенството да не му хареса; той би предпочел да го види изчезнало, та в крайна сметка Бог

На стр. 5

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благоевст
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1440)
юли 2010 г.

Абортът - „безмълвният“ убиец в Европа

С 2 863 649 прекъсвания на бременността през 2008 г. в Европа абортът е една от основните причини за смъртност на все по-стария континент. Това посочват данните от доклада „Абортът в Европа и Испания“, който беше представен в Брюксел от Испанския институт по семейна политика. В проучването се подчертава също, че в 27-те страни членки на ЕС действащият демографски спад би могъл да бъде спрял, ако заченатите деца се оставят да бъдат родени. В настоящия момент само в две държави от ЕС - Ирландия и Малта, абортът е незаконен. В 14 от тях е позволен при определени обстоятелства, а в 11 е свободен. Всяка година в страните на Европейския съюз се извършват повече от 1 милион и 200 хиляди аборта. През последните 15 години Великобритания, Франция, Румъния и Италия заемат първите четири места по брой аборти. Най-голям растеж - със 115 на сто през последните години, се регистрира в Испания. В страните членки на Европа всяка пета бременност завършва с аборт, а всеки седми аборт е на момичета под

20-годишна възраст. Абортът е една от основните причини за смъртност и заема място преди рака, инфаркта и пътнотранспортните произшествия. Той е и една от основните причини за застаряването на населението. Това означава, че хората над 65 години са с 6,5 милиона повече от тези под 14 години. „Криза в ценностната система е една от основните причини за тези убийства в Европа“, посочва Карло Казини, председател на Движението за живота. „Европа вече няма съзнанието, че децата са деца и преди да се родят. Ако не обърнем внимание на същността на проблема и не потвърдим принципа за равенство на всички човешки същества, няма да намерим изход от тази трагедия, която е завладяла Европа.“ Необходимо е - отбелязва председателят на движението - „създаване на семейни политики и превъзпитаване на хората, насочени към закрилата и зачитането на живота. Това възпитаване става посредством училището, но също и чрез средствата за социална комуникация“.

По Радио ВАТИКАН

Турция. Турският всекидневник „Хюриет“ отхвърли всякакви спекулации за политическо убийство на архиепископ Луиджи Падовезе, подстрекавано от ислямистки фундаменталисти. Адвокатът на семейството на шофьора Мурат Алтун назова като причина „психически проблеми“, които са били известни на архиепископа. Още не се знае каква е религиозната принадлежност на шофьора. В „Хюриет“ пише, че цялото семейство на убиеца и той са католици, но адвокатът твърди, че убиецът е мюсюлманин. Близки на семейството заявяват, че в деня на убийството шофьорът и архиепископът са имали някакъв спор, но че монс. Падовезе винаги е имал „бащинско отношение“ към Мурат и архиепископът щедро е плащал за лечението на психическите проблеми на младия мъж.

Италия. Над 4000 доброволци са били в помощ на организаторите на поклонението и на поклонниците на Торинската плащаница (10 април - 23 май т.г.). Най-много са били доброволките (54,8 %); от тях 12 са били 16-годишни; 700 са били между 60 и 65 години, а шест доброволки са били на 84 години и три - на 86.

+++ На 92-годишна възраст е починал италианският кардинал Луиджи Поджи. Той бе ръководител на ватиканските тайни архиви и дипломат за специални мисии. След неговата смърт кардиналската колегия наброява 179 членове, от които 108 под 80-годишна възраст и с право на конклав.

+++ На 8 май 2010 г. пред плащаницата в Торино се е помолила милионната поклонничка - 44-годишната италианка Анализа Стефанели от Равена, която е била с петте си деца и свекървата. Тя е получила подаръци от организационния комитет - две видеокасети с история на плащаницата, една книга, голям пакет тестени изделия и много лакомства.

Япония. На 75 години в Токио почина Кисачи Иноуе - известен писател, поет и страстен католик. Той остава сирак

на пет години и е отгледан и възпитан в йезуитски училища и университети. Оставил е безброй книги и е наричан заслужено „Вълшебник на словото“.

Португалия. Едва сега тайните португалски служби съобщават, че премиерът на Португалия Жозе Сократеш категорично е отхвърлил настоятелната молба на турския атентатор Мехмет Агджа да посети светилището на Фатимската Дева, за да се срещне и поздрави папа Бенедикт XVI.

Чехия. Епископ Доминик Дука (66 г.) е новият архиепископ на чешката столица Прага. Той заменя кардинал Влък (77 г.). Архиепископ Дука е от доминиканския орден.

Полша. Полска поща е емитирала пощенски марки във връзка с 90-годишнината от рождението на Йоан-Павел II. Марките показват Карол Войтила на 12 години и черквата в родния му град Вадовице. Номиналната стойност на марките е 50 цента.

+++ При самолетната катастрофа в Катин сред загиналите високопоставени лица има и десет духовници - католическият военен епископ Тадеуш Плоски (54 г.), православният военен архиепископ Мирон (52 г.), ректорът на католическия университет във Варшава отец д-р Ришард Румянек (62 г.), свещеници и монахини.

Франция. От 25 до 31 май 2010 г. се проведе 52-рото международно поклонничество на военни в Лурд под мотото „Знакът на кръста - знак на живота“. Участвали са над 25 хиляди военни - жени и мъже от цял свят. В продължение на една седмица те са присъствали на литургии, участвали са в шествия и са посещавали свети места. Вечер военни оркестри са изпълнявали религиозна, класическа и народна музика по площадите. За отбелязване е, че над две хиляди военни са приели католическата вяра, първо причастие и миропомазване.

Англия. Католическата църква във Великобритания е апелирала за финансова помощ във връзка с апостоли-

ческото посещение на папа Бенедикт XVI. Според предварителните изчисления визитата ще струва около осем милиона евро. До края на май 2010 г. са събрани 7,5 млн. Светият отец е чакан с огромен интерес, нетърпение и въодушевление от над 20-те милиона католици. Планирано е той да посети Англия и Шотландия от 16 до 19 септември т. г.

Ватикан. Емирът на Кувейт шейх Сабах ал-Ахмад ал-Джабер ал-Сабах е бил приет от папа Бенедикт XVI. Емирът е подарил на папата два разкошни килима и 200-годишен ръкопис, а папата го е дарил с папски медальон и гравюра на базиликата „Свети Петър“. В продължение на половин час разговорът е преминал в много приятна атмосфера по теми, интересували двете страни. Ватикан и Кувейт имат дипломатически отношения от 1968 г. От живеещите в Кувейт 2,7 милиона души над 300 хиляди са католици.

+++ Ръководителят на отдела за външни църковни отношения на Руската православна църква митрополит Иларион е посетил папа Бенедикт XVI начело на многобройна делегация. Руски оркестър и синодалният хор са изнесли голям концерт във Ватикан. Митрополит Иларион е заявил, че концертът е сърдечен подарък от московския патриарх Кирил за папата. Светият отец е благодарил от сърце за „незаменимия подарък“ и е изпратил много сърдечни поздравни на патриарх Кирил.

+++ Папа Бенедикт XVI се е срещнал на 8 и 9 юни т. г. с над 10 хиляди свещеници от цял свят във връзка със закриването на Годината на свещеника. Най-многобройна е била групата от Италия - 4400 свещеници; следват Испания - 820, Франция - 815, Германия - 740, Австрия - 230.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция президента на Швейцария г-жа Дорис Лойтхард. Лойтхард е подарила на папата среднове-

ковна книга на латински език, а той я е дарил с комплект папски медальони. След половинчасов разговор папа Бенедикт - в нейно присъствие, е приел 30 новобранци в швейцарската папска гвардия и новия комендант, 33-годишния майор Уилям Клотер, които са положили клетва за вярност пред папата. С новото попълнение папската швейцарска гвардия вече се състои от 110 гвардейци.

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил нов архиепископ на Ханой (Виетнам) - виетнамския епископ Пиетро Нгуен Ван Нон. Виетнамското правителство е благодарило на папата за това назначение, което е повод за подобряване на отношенията между двете страни. Архиепископ Ван Нон е заявил, че виетнамското правителство е поканило официално папата да посети Виетнам и се надява Светият отец да направи визита в страната през 2011 г.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА VERITAS
Брой 7 (1440)
юли 2010 г.

Турция Заупокойна литургия за монс. Падовезе

„Не се страхувайте! Не губете кураж, а бъдете радостни като апостолите, че живеете сред страдания и изпитания, без да губите вяра, която е основата на нашата надежда. Никой не може да угаси този факел, защото той продължава да бъде носен не само от многобройните мъченици за вярата по тези места и от Пресвятата Дева, покровител на тази общност, а и от още един ангел, който днес седи до Божия престол - нашия епископ Луджи Падовезе.“

Този апел отправи монс. Руджеро Франческини, архиепископ на Смирна, на заупокойната литургия в Искендерун за убития на 3 юни апостолически викарий на Анатолия монс. Луджи Падовезе. Заедно с всички католически епископи в Турция на олтара съслужиха апостолическият нунций в страната монс. Антонио Лучибело, апостолическият вика-

рий в Истанбул монс. Луи Пелатр. Сред присъстващите бяха представители на местните власти, кметът, префектът и началникът на полицията, представители от „Каритас“ - Турция, и от Съвета на Европейските епископски конференции.

В проповедта си монс. Франческини припомни благородната дейност на монс. Падовезе и подчерта неговото приятелско отношение и помощ към мюсюлманите в ежедневието живот. „С молитвите за него ще се молим и за мира в Близкия Изток, и за хармонично съжителство в полза на общото благо. Призовавам цялата Църква в Турция и всички хора с добра воля - завърши монс. Франческини - да вярват в идеала на мира, който можем да постигнем само чрез взаимната прошка, молитвата и саможертвата.“

По Радио ВАТИКАН

Южна Корея Католическата църква призовава за помирение и национално единство

Католическата църква в Южна Корея отправя апел за единство и национално помирение в контекста на напрежението между Северна и Южна Корея. В пасторско писмо „до вярващите и всички хора с добра воля“ епископите обявиха 20 юни за „Молитвен ден за помирение и единство на корейския народ“. Избраната тема е по Евангелието от Матей: „Блажени миротворците, които ще бъдат наречени Божии синове“. „Очевидна е спешната нужда от широко засилване на чувствителността и съзнанието по темата за мира“, обяснява монс. Ким Вуун, председател на Комисията за помирение на корейския народ към Епископската конференция на Католическата църква в Корея. Според него инцидентът с потопения южнокорейския кораб и създаването се напрежение, стигнало до политически кон-

фликт, показва колко е крехък запазеният досега мир. Затова „мирното съжителство, помирение и единството са много важни цели“, подчертава монс. Вуун. С цел избягването на нови конфликти и запазването на мира на Корейския полуостров католическите епископи призовават вярващите непрестанно „да се молят за мир, да бъдат истински миротворци, да се грижат за страдащите поради разделението на корейския народ, да подпомагат хуманитарно и духовно братята от Север и да подхранват надеждата за по-добро бъдеще“. „Мирът се постига с участието на всички“, подчертава монс. Ким Вуун, но също така допълва, че е необходимо още нещо: „трябва да се борим срещу злото, което носи войни и разделения, и да положим усилия за общото благо“.

По Радио ВАТИКАН

На сестрите кармитки, на тези, които са днес с нас, както и на всички, които са живели в този Кармил преди нас, да благодарим, че са имали куража да отговорят на призива, което самият Христос, годеник на душите, им отпрати. Заедно с тях да благодарим на Бог за дивните неща, които Той ни подари чрез тях.

И занаят очакваме вашата подкрепа чрез вашите молитви и жертви. Честито!
24 май 2010 г.

Пред неопикуемата красота на сътворения от Бога свят човек винаги е стоял удивен и възхитен. Търсил е и търси Бог, задавайки му вечните въпроси: как, защо, каква е стойността на този свят, как мога да ти помогна, Боже? И тези въпроси откриват различни пътища към Бог, истинска палитра от духовни нагласи, търсения и различни призвания. Но има и души, за които любовта към Него е всичко на света. Те не задават въпроси и не търсят отговори. Те носят духа на възхищението, преклонението, вглеждането в красотата на Създателя, духа на обожанието. Това са онези, които Бог води по пътя на съзерцанието.

Молитвата на човека е уникална и неповторима. Във въведението към чудесната си книга „Как да се молим?“ кармитът отец Йежи Жилински пише: „Учените говорят за неповторимия генетичен код и папиларните линии на твоите пръсти. Тези външни знаци са видимите следи на индивидуалността, характеризираща твоята духовна природа. В нейните дълбини се крие най-голямата тайна - способността да се молиш. Молитвата е неповторима, така както е неповторим и отделният човек. Може да се каже, че е като папиларните линии, по които Бог Отец те разпознава. Когато се молиш, Той веднага разпознава, че именно ти Му говориш. Не някакъв човек, а именно ти.

Между Него и теб съществува връзка, която е уникална по своя характер. Никога преди това не е имало такава и никога вече няма да има. Думите: обожавам, обичам или моля, които изричаш в молитвата си, макар и да звучат по същия начин в устата на другите хора, съдържат в себе си колорит, който е характерен само за теб. Никой друг не е способен да ги произнесе като теб. Никой не може да те фалшифицира, не може да се вмъкне в кожата ти. Но също така и никой не може да те замести в молитвата.“

Сред това море от молитви на вярващите души съществува един особен вид молитва, може да се каже, „молитва на молитвите“ - съзерцателната молитва. Тя е път, който тръгва от низината на всекидневния ни живот и постепенно се изкачва нагоре, виейки се през красиви поляни, тихи поточета и гъсти гори, докато стигне оголените каменисти подстъпи към забуления в облаци връх. Бог е, Който неудържимо ни притегля към Себе си и ни дава сили да напредваме - в тишина, уединение и вслушване в тихия полъх на вятъра, в който е Неговият глас. Него търсим в молитвата си, Неговото присъствие, Неговия благ поглед, докосването на Неговата усмивка. Съзерцателната молитва е пътят към Бог на кармитските монаси.

На иврит „Кармил“ означава „Градината на Бог“ (Ел Керем); красотата на планината Кармил е привличала хората и е събуждала в техните сърца тъгата по истинската и вечна красота. И затова не е чудно, че първите отшелници се заселват в пещерите на планината Кармил в Палестина през XII в. По същите места девет века преди Христос се е подвизавал Божият човек Илия, един от

най-великите пророци от Стария завет, прочут с пламенната си ревност за Бог. Този, който стои в присъствието на единствения истински Бог, слуша словото Му, безспирно търси лицето Му и свидетелства за Неговата мощ: „Жив Господ Саваот, пред Когото стоя!“ (3 Цар. 18, 15). Именно него отшелниците избират за свой вдъхновител и се стремят да подражават на неговия начин на живот: отдалечени от света, в уединение, в постоянно търсене на Божието присъствие в молитвата.

Около 1209 г. йерусалимският патриарх Алберт утвърждава техния начин на живот и им дава Правилото, чиято основа и до днес остава непроменена: „Всеки да пребивава в килията си, като размишлява денем и нощем върху Закона Господен, бдейки в молитва.“ То включва живот според евангелските съвети (целомъдрие, послушание, бедност) в уединение, мълчание и работа, в ис-

на първия реформиран женски манастир „Свети Йосиф“ в родния си град Авила и основава през своя 67-годишен живот 16 реформирани женски манастира в цяла Испания. В тях монахините живеят в клаузура и водят молитвен живот в уединение, мълчание и работа, посвещавайки своите молитви и жертви за подпомагане на свещениците, за доброто на Църквата и за спасяване на душите в света. Само шест години по-късно свети Йоан Кръстни заедно със своя събрат Антоан на Исус подема Терезианската реформа в мъжкия орден на Кармила, възвръщайки силата на старото правило в неговия съзерцателен и апостолски дух. За двадесет години се раждат 15 мъжки манастира на реформираните кармити. Така от XVI в. нататък кармитският орден се разделя на два клона, които съществуват и до днес. Единият следва смекчените от папа Евгений IV през 1432 г. строги

на Кармила „Свети Дух“ в София е поставено на 24 май 1935 г. Днес, 75 години по-късно, кармитският орден у нас е представен в пълнота: братя (свещеници и монаси в манастира „Свети Йосиф“ на ул. „Анджело Ронкали“ № 2-4), сестри (монахини в клаузура в манастира „Свети Дух“ на бул. „Св. Климент Охридски“ № 132) и мирски (секуларни) братя и сестри.

За този дълъг път разказа отец Сречко Римац, настоятел на мъжкия кармитски манастир „Св. Йосиф“, по време на тридницата (21, 22 и 23 май т.г.) преди големия юбилей на сестрите кармитки.

Поривът за това очевидно Божие дело се заражда в душата на младия семинарист и бъдещ владика на Католическата екзархия Кирил Куртев. Прочитайки автобиографичната книга на света Тереза от Лизьо, позната днес по целия свят като „История на една душа“, той остава запленил и завинаги влюбен в духовността на Кармила. Желанието му да има до себе си сестри кармитки, които да се молят и жертват за благо на поверените му души, се осъществява след

75 години Кармил „Свети Дух“ в България

крено братско общение под ръководството на настоятел.

След установяването си в Европа орденът добива и своята женска общност през втората половина на XV век. Тя е официално призната от папа Николай V на 7 октомври 1452 г. От същата година води началото си и Мирският орден на братята и сестрите от Кармила.

През бурния XVI в., белязан с нахлуването на протестанството и провеждането на събора в Трент (Северна Италия), продължил цели 18 години (1545-1563) и смятан за кулминация на движението за католическо обновление, две велики личности в Испания обновяват основно кармитския орден в смисъла на молитва, уединение и бедност, живени в смиреннието на един живот, затворен за света. Това са големите светци и църковноучители света Тереза Авилска (1515-1582) и свети Йоан Кръстни (1542-1591), чийто съзерцателен опит и духовно наследство бележат върхове в световната християнска мистика. Света Тереза, наричана още „голямата Тереза“ и „Майка основателка“, поставя основите

правила на първооснователите, а другият - „реформираният Кармил“, наричан още „Босоногите кармити“, следва реформата на света Тереза Авилска и свети Йоан Кръстни. Именно Терезианската реформа е периодът, открил най-ярко духовната идентичност на Кармила сред големите монашески общества в Западна Европа и неговото изключително присъствие в учението на Църквата и в християнската мистика, което продължава и до днес.

Днес кармитите, произхождащи от Терезианската реформа, наброяват около 4000 братя и 12 000 сестри, пръснати по всички континенти. Редом с тях в молитвения живот ги съпътстват мирските (секуларните) кармитски братства и кармитските институти, разпространени в 44 страни. Тези секуларни кармитски общества са около 680 с над 27 000 членове.

В България кармитският орден идва в началото на XX в. с основаването на първия в света Кармил от източен обред от френски сестри кармитки, дошли от Истанбул. Началото

епископското му ръкоположение в Рим. Тогава той заедно с монс. Ронкали (бъдещия папа Йоан XXIII) моли настоятелката на манастира „Свети Дух“ в Истанбул майка Луиза на Пресветото Сърце Исусово за помощ. Тя се обръща лично към папа Пий XI и скоро получава едно решително „да“ за желанието на сестрите да помогнат за основаването на Кармил в България, но „Кармил по източно-славянския обред“!

Както знаем от публикацията „Не със сила или с мощ, а с Моя Дух!“ на сестрите кармитки в брой 5/2010 г. на вестника, Светият отец поставя Кармила „Свети Дух“ в София под покровителството на света Тереза от Лизьо (света Тереза на Младенеца Исус и Пресветия образ, наричана още Малката света Тереза), покровителка на мисиите в Църквата. Ето думите, които тя произнася в деня на принасянето си в жертва преди 115 години: „Боже мой, Троице Блажена, желая да Те обичам и да събуждам любов към Теб, да се трудя за прослава на Светата Църква, спасявайки душите на земята и избавяйки онези, които страдат в чистилището. Желая да изпълнявам съвършено Твоята воля и да достигна до степенята на слава, която си ми приготвил в Твоето царство; с една дума, желая да бъда свята, но усещам своята немощ и Те моля, о, Боже, Ти Сам да бъдеш моята святост.“ Както отбеляза отец Сречко в беседата си, тези думи на Малката света Тереза - духовна програма на нейния живот, по един тайствен начин се превръщат в програма на духовния път на Кармила „Свети Дух“ в София. Много страдания и много кръстове покриват този път на сестрите, но както пише майката основателка сестра Мария Ангелска в дневника си: „Бог да бъде благословен, щастливи сме, че изпълняваме Неговата воля и искаме да я изпълняваме до йота в най-съвършена любов.“

МИРСКИ КАРМИЛ, София

Този въпрос нееднократно си е задавал свети Франциск. Но не само той. Когато се вглеждам по-подробно в моя живот и в историята на моето свещеничество, не мога и аз да не поставя този въпрос: Кой съм аз и кой си Ти, Господи?

Ще спестя и на себе си, и на другите енциклопедичните сведения за това, що е свещеник. Който се интересува от това, може сам да погледне и да провери какво е написано по въпроса. Там има няколко изречения, които представляват есенцията. Животът обаче е много по-богат.

Ще избегна също да разказвам в подробности историята на моето звание. Най-просто в света и едновременно най-скрито ще кажа, че това се усещаша и постепенно човек се убеждава в него. Отлагането на взимането на решение е оправдание, за да се избегнат съмненията, очакващи кандидата. Затова и аз ще кажа: позволих си да работя в първата в Полша фабрика на Philips, да имам познати и приятели и от двата пола, да се занимавам с различни неща и да не се пестя от различни развлечения, а дори и пороци. Разбира се, не се хваля със злото, но опитвах почти от всичко по малко. Тогава си обяснявах: „Така, за всеки случай, да знам какво е животът.“ Господ ме опази от големи грешки, но ми позволи да патя и да се опаря, за да не пипам повторно.

Дори опитвах да се запиша в Икономическата академия и точно там, преди да вляза на изпит по руски език през 1991 г., Господ добре използва времето от час и половина - докато чаках да започне изпитът, за да ми обясни надълго и нашироко, че няма смисъл да ритам против ръжен и че дори да стигна до магистратура, това ще бъде последното ми приключение като студент мирянин. Тогава преднамерено и без жал седнах в изпитната зала и подказвах на седящата пред мен колежка. Досега си спомням, че й спестих да си служи с добре подготвените си пищови. И на нея не й беше удобно да преписва, но искаше да вземе изпита, а знанията не й бяха достатъчни. С това ядосах няколко момчета и учудих ръководещата изпита, че върнах непорочно чист лист само с написаните въпроси. (Надявам се, че момичето е взело изпита и успешно е завършило академията.) Цели два часа седях и се хилих от радост и мир в сърцето, че знам какво искам да правя. Можех да изляза по-рано, но подкажането и извънредното спокойствие в сърцето ми не ми позволиха. Загубих парите, платени за изпита, веднага взех документите си и - което е най-важно - взех окончателно решение да вляза в манастира. Майка ми направи само един коментар. Тя беше убедена преди мен, че точно така ще приключат моите приключения с политехники и академии. Добрата ми майка ме остави сам да стигна до заключението, че вече е дошло времето да престъпя прага на манастира.

Преживяванията ми в манастира и Папската академия в Краков са много и не бих могъл

да ги побера в една статия. Искам, обаче, да се спра върху един значителен и важен за мен период и факт. Много често ми се налагаше да си задавам цитирания в началото въпрос. Съмненията, проблемите и усещането, че съм недостоен, ме караха да мисля, че сгреших с избора си. Но вътрешният тих глас ми подсказваше, че изборът ми е правилен. Това, което преживях преди и по време на изпита, беше толкова силно, че също ме уверяваше в решението ми. И тази постоянна борба „За и Против“ продължаваше доста години. Бог позволи да се боря и да имам тези проблеми, защото човек винаги оценява високо това, което му е струвало много. И така стигнах до края на четвърти курс. Една сутрин, когато пак си поставях същия въпрос, Господ реши да ми покаже колко е величествен, милосърднен и всемогъщ и от този момент заедно с автора на псалм 8 задавам въпроса „Кой съм аз и кой си Ти, Господи?“ не с нота на съмнение, а с възхвала и благодарност, обожаване и възхищение.

Кой съм аз и кой си Ти, Господи?

Затова, когато мисля за свещеничеството, преди всичко мисля за един процес в човешката душа, за едно преминаване от себе си към Господ, от усещането колко съм мизерен и слаб към разбирането на Кого служа. Това също е доказателство, че всеки човек е призван да бъде светец и че не е чак толкова важно това как се започва, а това как Бог ни позволява да завършваме. Свещеникът според мен е човек, който убеждава другите в тази важна и необичайна ни зависимост от Господ и Неговите благодати; това е неуморна служба да променяш себе си, за да помогнеш да се променят и другите. Един свещеник трябва да усети своята нищета и безграничното милосърдие, което го е докоснало и докосва. Не свещеникът раздава милосърдие и благодати, а Бог ги раздава чрез ръцете, жестовете, думите и делата на свещеника. Наблюдавайки моите събратя, се надявам, че научих една истина - ще обичаш, когато усетиш и приемеш, че си безусловно обикнат от Бог; ще вярваш, когато разбереш, че Бог е способен да изпълни това, което ти е обещал и че го изпълнява; ще се надяваш само на Господ тогава, когато Той ти е помогнал и те е повдигнал и е пристигнал на помощ. Може би в последния според теб момент, но винаги е пристигал. Всъщност свещеникът тогава е добър свещеник, когато свидетелства за Бог и Неговата обич към човека. Методите за евангелизация са различни и се променят с времето, но съдържанието остава едно и също - Бог, вечната Любов. Аз знам какво преживях и дай, Боже, Той да не ми позволи да забравя това. Затова разчитам на Бог, а не на своите ограничени и немощни сили.

Моите събратя са известни като добри изповедници. Те,

Година на свещеника

според едно старо правило, трябва да бъдат като лъвовете по време на проповед, но като агнета в изповедалнята. Дано и аз да започвам да приличам на тях. Не крия, че обичам да изповядвам. Тук изобщо не става дума за любопитство. По време на изповедта ставам свидетел на голямо чудо. Любящият ни Бог, служейки си с мен като с инстру-

мент, дава опрощение за извършени грехове. За радост и мое щастие често съм свидетел на още по-големи чудеса, когато разкайващ се християнин осъзнава злото на извършените от него грехове и започва нов, благороден и зрял живот. Тези чудеса са възможни благодарение на това, че има Бог, че Той е милосърднен, че е повикал един обикновен и слаб човек да стане свещеник, че му помага да бъде свещеник и го обдарява с нужните благодати. На този слаб човек му остава само да каже „да“ и едновременно да осъзнае, че в края на краищата „Бог е, Който ви прави и да искате, и да действате според благата Му воля. Всичко вършете без ропот и съмнение“ (Фил. 2, 13-14).

Това е моето кратко размисление за свещеничеството. Това е дар, който получаваме незаслужено, незаслужено получаваме и подкрепата да служим на хората и незаслужено получаваме радостта, че можем да бъдем инструменти в Божите ръце. Да служиш на Бог и Неговата църква, това е велика и неопишуема радост. Да участваш в съграждането на Божието царство е величествено. Пожелавам това да преживяват всички тези, които са призвани и може би досега се колебават и се съмняват дали ще могат и дали ще се справят със задачата, възложена им от Бог. Уверявам ги - сами няма да се справите и затова напълно разчитайте на Този, който ви е повикал. От тези, които са се доверили на Бог, никой не се е посрамил. Не се посрамях и аз. Няма да се посрамях и ти.

Отец Кшищоф ОЖАДОВИЧ OFM Сар.,
настоятел на отците францисканци капуцини в България

Бог повери Себе Си на човешко същество

От стр. 2

да бъде отхвърлен от света. И случи се така, че точно в тази година на радост за тайнството свещенство на бял свят излязоха грехове на свещеници - най-вече злоупотреби спрямо малките, в което свещенството - като задача за грижа за Бог в полза на човека - се облече в своята противоположност. Дори и ние просим настоячиво прошка от Бог и от възлюбените лица и в същото време имаме намерението да обещаем да правим всичко възможно, та подобни злоупотреби да не се случват никога повече; да обещаем, че в допускането до свещеническото служение и при възпитанието по пътя във времето за подготовка към него ще правим всичко, което можем, за да преценим точно достоверността на призиването и че желяем още повече да придружаваме призиваните по техния път, та Господ да ги закриля и пази в мъчителни положения и в опасностите на живота. Ако Годината на свещеника трябваше да бъде прослава на нашия личен човешки труд, то тя би била опропадена от тези истории. При нас става дума за точно обратното - да бъдем благодарни за дара Божия, дар, кой-

то се скрива „в глинени съдове“ и който винаги отново, при цялата човешка слабост, прави в този свят конкретна Неговата любов. Така виждаме това, което се е случило като дело на очистване, една задача, която ни придружава в бъдещето и много повече ни кара да признаем и обичаме великия Божия дар. По този начин дарът се превръща в отговорност да се отговори на куража и смирените Божие с нашия кураж и нашето смирение. Словото Христово, което изпяхме като входна песен за литургията, може да ни каже сега какво означава да станеш и да бъдеш свещеник: „вземете Моето иго върху си и се поучете от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце“ (Мт. 11, 29)...

Най-важният от текстовете на днешната литургия е псалм 23(22) „Господ е пастир мой, от нищо не ще се нуждая“, в който молещият се Израел приема самооткриването на Бог като пастир... В този пър-

ви стих се изразяват радост и благодарност от факта, че Бог е присъстващ и има грижа за нас. Четивото от Книга на Иезекиил започва със същата тема: „Аз Сам ще издиря Моите овци и ще ги прегледам“ (Иез. 34, 11). Бог има лична грижа към мен, към нас, към човечеството. Не е един бог далечен, за когото моят живот не струва нищо. Религиите в света - доколкото можем да видим - винаги знаеха, че в крайна сметка има само един-единствен бог. Но такъв бог беше далече. Очевидно той оставяше света и другите сили и власти на други божества. Единственият бог беше добър, но все пак далечен. Не представляваше опасност, но не предлагаше и помощ. Така не беше необходимо да имаш грижа за него. Той не господстваше. Странно, тази мисъл излиза отново най-вече при Просвещението. Разбира се, че светът предполага един Творец. Този Бог, обаче, беше построил света и след това очевидно се бе прибрал в себе си. Тогава светът имаше своите закони, според които се развиваше и в които Бог не се вместваше, не можеше да се намесва. Бог беше само една отживелица. Мнозина може би не желяеха Бог да има грижа за тях. Не желяеха да бъдат безпокоени от Бог. Но там, където грижата и любовта Божия са възприети като смущение, там човешката същност е разтревожена. Хубаво и утешително е да се знае, че има една личност, която ме обича и има грижа за мен. Но още по-решително е, че съществува този Бог, Който ме познава, обича ме и има грижа за мене. „Аз познавам Моите Си, и Моите Ме познават“ (Ин. 10, 14), казва Църквата преди Евангелието чрез думите на Господ. Бог ме познава, грижи се за мен. Тази мисъл трябва да ни направи наистина радостни. Да оставим Той да влезе дълбоко в нашата вътрешност, нашата съкровеност. Тогава ще разберем какво означава - Бог желяе ние като свещеници, като малка част от историята, да споделим Неговата загриженост за човека. Като свещеници искаме да бъдем личности, които - в общение с Неговата загриженост към човеците - да поемем също грижа за тях, да им дадем опита в конкретиката на тази Божия грижа. Що се отнася до поверената му област, свещеникът заедно с Господ трябва да може да каже: „Аз познавам овците си и моите овци ме познават“. „Познавам“ в значението при Свещеното писание никога не е само едно външно познание - така, както се знае телефонният номер на някой човек. А да ги обичаш. Ние трябва да търсим да „познаваме“ хората като от страната на Бог и в проекция на Него; трябва да се стремим да вървим с тях по пътя на приятелството с Бог.

Из проповедта на папа Бенедикт XVI при заключителната литургия за Годината на свещеника 11 юни 2010 г.

Към католическата младеж в България И към всички, които желаят да се присъединят

Девет месеца молитва за младежите в България и в целия свят
Девета, последна година

Да бъдем светлината на света...

От април до декември
Август

Да се молим за младежите, които преживяват различни трудности в живота си и имат нужда от светлина и подкрепа.

„Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя; вземете Моето иго върху си и се поучете от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой за души-те си; защото игото Ми е благо, и бремето Ми леко.“

Мт.11, 28-30

Всеки човек, осъзнаващ и определящ себе си като християнин, ако иска да бъде Исус Христов ученик, е длъжен да носи Неговото бреме и Неговото иго, т.е. Неговия кръст: „защото игото Ми е благо, и бремето Ми леко“ - но как е възможно това?

Ние определяме като свои кръстове нашите страдания, болестите, неуспехите, униженията, изнурителните наши трудове, които често не довеждат до искания резултат, презренията, душевните терзания - как може да виждаме във всичко това наше благо и как може този товар да е лек? Не са ли това за нас най-тежки препятствия в житейския път и най-горчив товар, който се стремим да отбягваме и да разтоварим от раменете си? Обикновената човешка логика се сблъсква с тези въпроси като с непреодолима стена, но християнската чувствителност с очите на вярата вижда и с чистотата на сърцето признава, че най-горчивите и най-болезнените кръстове на човека стават най-висше благо и най-леко бреме за християнина. За да разберем това, нужно е да се доближим до Исус: „Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя“. Да се доближи до Исус в своето най-болезнено страдание и безсилие е силен акт на вяра, който по един непознаваем за разума начин храни душата и подсилва тялото. В този акт на вяра става единение на моята болка с тази, която изживя нашият Спасител по пътя към Голгота и на Кръста; с този акт на вяра аз взимам участие в Него, а Той взема участие в носенето на моя кръст.

Мога ли да приема моите мъки и страдания като дар от Неговата ръка; като Негов призив за съучастие в спасителното Му дело - както по отношение на моето собствено спасение, така и в това на другите? Този въпрос отключва нови врати във вътрешния живот на човека, който желае и се стреми да опознава Личността на Христос и да бъде Негов последовател. Може да отведе и всеки страдащ човек, изправен пред непреодолими за личните му сили трудности, до един нов хоризонт на неговия живот.

Господи Исусе, погледни с Милостивото Си сърце всяко едно страдание, всяка една болка, всяко едно изнурително усилие, всяко едно лишение, с които е изпълнен животът на толкова много млади хора по света! Докосни със Своята обновяваща любов тези уморени души и отвори тези натежали сърца, като ги поставиш в онази дълбочина, в която само е възможна срещата с Теб. Превърни изживяното от тях в участие в Твоето свято дело за спасението на всички, за да има то плодове в Твоето царство. Амин!

В светлината на Втора радостна тайна - Света Богородица посещава света Елисавета

**Отче наш...
Радвай се, благодатна Марийо...(10х)
Слава на Отца...**

Блажени Евгени, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

Младежко
молитвено движение НИКА

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Алай в енория „Пресвето Сърце Исусово“

На сутрешната литургия в храма „Пресвето Сърце Исусово“ се състоя тържествената процесия - алай. Празникът започна с тържествено шествие в черквата от свещеници и министранти. Всяка година е традиция да се кани свещеник от друга енория, който заедно с енорийския свещеник участва в литургията. Тази година гост проповедник беше отец Ярослав Барткевич, който участва заедно с отец Димитър в тържествената процесия със Светото причастие. Извън храма бяха оформени два олтара, през които шествието мина по пътека от осветени розови листенца, хвърля-

ни от деца, облечени в бяло. Всички деца носеха икони с изображението на светци и следваха Причастието по пътя към олтарите. Процесията приключи в черквата, където от младежкия и големия хор бяха изпълнени песните: „Тебе, Боже, хвалим“ и „Благослови нас, о, Боже“, а духовният оркестър приключи алая с „Там, до планината“.

Специално за тържеството сестрите францисканки и децата, приготвящи се за миропомазване, изработиха мозайка от розови листенца със символите на Тяло и Кръв Христови.

Пена ШОПОВА

Радост за Църквата

От стр. 1

колко любов и уважение бе довела тук всеки от присъстващите и колко доверие и надежди бяха възложени на бъдещия духовен пастир. Тук трябва да споменем красивите слова на епископ Георги Йовчев към отец Йоан по време на ръкоположението - за отговорността на свещеника пред Бог и пред хората, за това, че дадената от Бог власт се упражнява в смирение и служение, в постоянна жертва на любов към Него и към паството. Запомнящо се изживяване бе да наблюдаваме десетките свещеници, които полагаха ръце на благослов над новия си събрат, изразявайки подкрепата и вярата си, че ще бъде достоен за Христос пастир на Неговото стадо. А ден по-късно, по време на първата литургия, отслужена от отец Йоан в неделя (6 юни), отец Йозеф Мизера събра слушачилото се в няколко думи: „Нищо по-голямо не може да се случи в живота на човека от свещенството.“ Благодарим на Бог! Истинни и насърчителни слова в началото на свещеническия път на отец

Йоан, изречени от неговия духовен ръководител. Заслужава тук изрично да споменем свещеника, открил устрема на един младеж към Бог и укрепвал стъпките му към най-високия житейски избор - призванието на свещенството. Към него, към монс. Йовчев и към всички, съпровождали го по пътя към Бог, бяха отправени топли думи на признателност от младия свещеник.

Кратките биографични данни за отец Йоан не ще разкрият много от този път, но със сигурност ще открият поне малко вратата пред погледа ни.

Отец Йоан от Кръста (Виктор Хаджиев) израства в семейство на практикуващи католици - един щастлив и не толкова често срещан факт за дете в днешно време. Нещо повече, в семейството на адвокат и микробиоложка цари дух на зачитане и подкрепа към избора на децата им. Така и двете деца имат свободата да изберат онова, което обичат - рисуването, свещенството. Избор, който - колкото и да е далеч от този на родителите - е срещнал благоприятното и духовната им подкрепа, за което отец Йоан изрично благодари в словото си след ръкоположението. Разбира се, говорейки за благодатната среда, трябва да добавим и условията на религиозна свобода, настъпи-

ли след промените от 1989 г. в България. По този повод самият отец Йоан казва „След всичките години на атеизъм и стагнация най-после Църквата в България има свобода. Младите могат свободно да изберат за свой житейски път свещенството или монашеството и все повече от тях го правят.“

Следва да добавим едно добро образование, започнало от езиково гимназия в София, преминало през следването на философия във Висшата духовна семинария на кармителите в Познан (Полша) и на богословие в Папския богословски университет „Терезианум“ в Рим, където се дипломира през 2009 г.

Накрая нека погледнем към най-важното - духовното формиране, започнало в общността на отците францисканци в енория „Свети Йосиф“ в София и продължило при кармителите от Варшавската провинция в Полша. Там брат Йоан дава временни обети през 2004 г. На 14 декември 2009 г. в черквата „Свети Франциск“ в София при отците кармителите от манастира „Свети Йосиф“ брат Йоан дава вечните си обети пред своя провинциал отец Винко Мамич. Следва ръкоположение за дякон в светилището „Успение Богородично“ в Загреб, извършено от монс. проф. д-р Валентин Позаич. Свидетели на последната стъпка от този строен път

станахме всички присъстващи на 5 юни 2010 г. на свещеническото му ръкоположение в катедралата „Свети Йосиф“ в София от монс. Георги Йовчев.

Този ден бе очакваният и желан завършек на един път, който с радост и надежда следяхме, защото неведнъж през годините имахме възможността да го срещаме в манастира на отците кармителите. Намирахме го винаги усмихнат и мъдър в разговорите, внимателен към всеки и същевременно събран в себе си, отлично вписан в атмосферата на Кармила, изпълвайки я с младост.

Този ден бе и началото за отец Йоан от Кръста на един нов и светъл път, който от сърце желаем да е дълъг и изпълнен с Божията благодат. След ръкоположението и през следващите го дни към младия свещеник бяха отправени десетки поздравления и благопожелания. Заслужава да повтаря тук думите от първото приветствие на вярващите, дошло от францисканския мирски орден. Думите на Иван Теофилов „Църквата в България е жива!“ изразяват вълнението на всички присъстващи. Да даде Бог служението на отец Йоан да принесе много и нови плодове на Божията нива, та тези думи да останат да звучат в годините с нова сила и нови звания!

„Не бой се, малко стадо! Понеже вашият Отец благоволит да ви даде царството...“ (Лк. 12, 32).

Ирен ЦИБРАНСКА, OCDs,
Мирски Кармил, София

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1440)
юли 2010 г.

Поклонение пред плащаницата или лице в лице със страданията, смъртта и възкресението на нашия Господ Исус Христос

„А когато Исус вкуси от оцета, рече: свърши се! И като наведе глава, предаде дух... След това Йосиф, от Ариматея, ... сне тялото Исусово. Дойде също и Никодим... и донесе около сто литри смес от смирна и алой. Тогава взеха тялото Исусово и Го обвиха в повивки с благовонията, както по обичая си иудеите погребват.“ (Ин. 19, 30, 38-40)

Божественото провидение е запазило до наши дни ужасните болки и страдания на Исус от кръстната смърт, отпечатали се върху неговата плащаница - лененото платно, с което е бил повит и погребан. То е с размери 4,3 на 1,1 м. При това образът е толкова ясен, че платното е нещо като негативна плака на направена преди две хилядолетия фотография. Именно тази яснота на изображението е причина Плащаницата от Торино да бъде известна още и като Петото евангелие, но написано не с мастило, а с кръвта на Спасителя. За пръв път плащаницата се появява в европейската история през 1350 г. в Лирей, Франция. Донесена е там от френския кръстоносец Жофроа дьо Шарни. През 1453 г. семейството му я предава на Савойската династия, която я притежава чак до XX век. Като нейна собственост плащаницата се пази първоначално в Шамбери, Франция. А през 1578 г. бива окончателно пренесена в катедралата „Свети Йоан Кръстител“ в Торино, където се съхранява и днес. Периодично светата плащаница се излага за поклонение.

Въодушевени от това и от факта, че от 10 април до 23 май тя ще бъде отново изложена, група вярващи от цяла Северна България, водени от отец Ремо и отец Страхил, поемаме на поклонническо пътуване за Торино. Имаме предварително определен ден и час за поклонение, защото милиони са поклонниците, желаещи да се преклонят пред святата реликва.

Тръгваме на 2 май от с. Малчика. Километър след километър, през градове и села, през планини и долини, граници и държави най-после пристигаме в околностите на Торино и се настаняваме в хотела. На другия ден е определеното време да посетим плащаницата.

Утрото в Торино ни посреща мрачно и дъждовно. Сякаш и природата страда, съп-

реживявайки отново болката и страданията на Спасителя. Наредваме се на огромна пълнозвучна опашка от вярващи и чакаме търпеливо реда си. В процеса на чакане молим броеницата и се подготвяме за срещата си с това свидетелство, така мистериозно запечатало следите от раните, получени от Исус на кръста. Стъпка по стъпка приближаваме момента на вълнуващата среща. Първо влизаме в голяма зала, където се проектира филм за плащаницата с обяснения на няколко езика. В него с фотографска техника се сочат трудно забележими с просто око подробности.

После влизаме в катедралата със светата плащаница. И... ето ни лице в лице с НЕЯ.

Може ли човек да остане безразличен към всичко това? Към това мистериозно свидетелство на Христовите страдания и смърт, но и на Неговото възкресение?

В никакъв случай! Съзерцаваме я мълчаливо. Душата се раздира от противоречиви чувства. От една страна, гледайки следите от раните от пир-

ните по китките, следите от кръвта, стичала се по челото от трънената корона, следите от забитото копие в ребрата... се пренасяме там, под Кръста на Голгота. И безмълвен вик се надига в душите ни: „Господи, не си сам. Ние сме заедно с Теб в страданията, защото Ти ги изтърпя за нас. Молим Те, Господи, помогни ни да разбираме все по-добре смисъла на нашето съществуване.“

Но от друга страна, всеки от нас със своите грехове Те разпъва отново и отново на кръста с всяка изречена обида, лъжа или други лоши дела. Молим Ти се, прости ни, Господи, за всичко...

Продължаваме да съзерцаваме безмълвно и... ето, зад болката и страданието виждаме да прозира голямата Божия любов. Онази безрезервна и всеобхващаща любов, с която Бог обикна човека и заради която изпрати Своя Възлюбен син и именно заради която Божият син изтърпя всичките ужасни болки и страдания. Само от любов към нас той пое греха на всички и със Своята смърт победи нашата смърт - за да може всеки, който вярва в Него, да получи вечния живот чрез Неговото възкресение.

Благодарим Ти, Боже, за тази саможертва, която направи за нас и молим Те, помогни на всички да се променяме към ДОБРОТО в светлината на Твоята ЛЮБОВ.

И в последните мигове пред плащаницата осъзнаваме силата на прошката, молитвата и благодарността. Три неща, които отварят вратите на съкровища, и тогава разбираме, че имаме най-голямото съкровище - Разпънатия, Възкръснал и вечно Жив Бог, Който е с нас до свършека на света.

Димка РАФАЙЛОВА
и Силвия ИЛИЕВА

Храна за вечен живот

От стр. 1

чуваме думите на освещаването, когато свещеникът произнася евхаристичните думи на Тялото и Кръвта Господни: „Това е Моето тяло... това е Моята кръв, която се пролива за опрощението на греховете“, ние възпоменаваме голямата тайна на Христовото страдание на кръста, на Христовото възкресение и ще продължаваме тази тайна до края на вековете, докато Господ ни повика да преминем към вечния живот (това е индивидуално за всеки от нас), а за Църквата, която пребъдва във вековете, докато се

повтарят тези думи, ще има смисъл тя да съществува на земята за спасението на човечеството. Има ли го свещеникът, ще имаме Евхаристията - небесния хляб, който ще поддържа нашия духовен живот, ще поддържа нашата вяра. Вярата, която ни насочва към блажените реалности на вечността. Подчертано бе още, че когато Евхаристията излезе навън от храма в тържествено шествие и премине през Божия народ, е като един символ на Христос, който води своя народ към вечното спасение. В този празник по един особен начин възвеличаваме

2 юли

Свети Бернардин Реалино

Всички светци освен общото, което ги обединява, а именно - всеотдайната служба към Бог, притежават и по нещо особено, което им придава собствен облик. Така е и със светеца, на когото е посветена тази статия - свети Бернардин Реалино, който става покровител още приживе на град Лече, Италия.

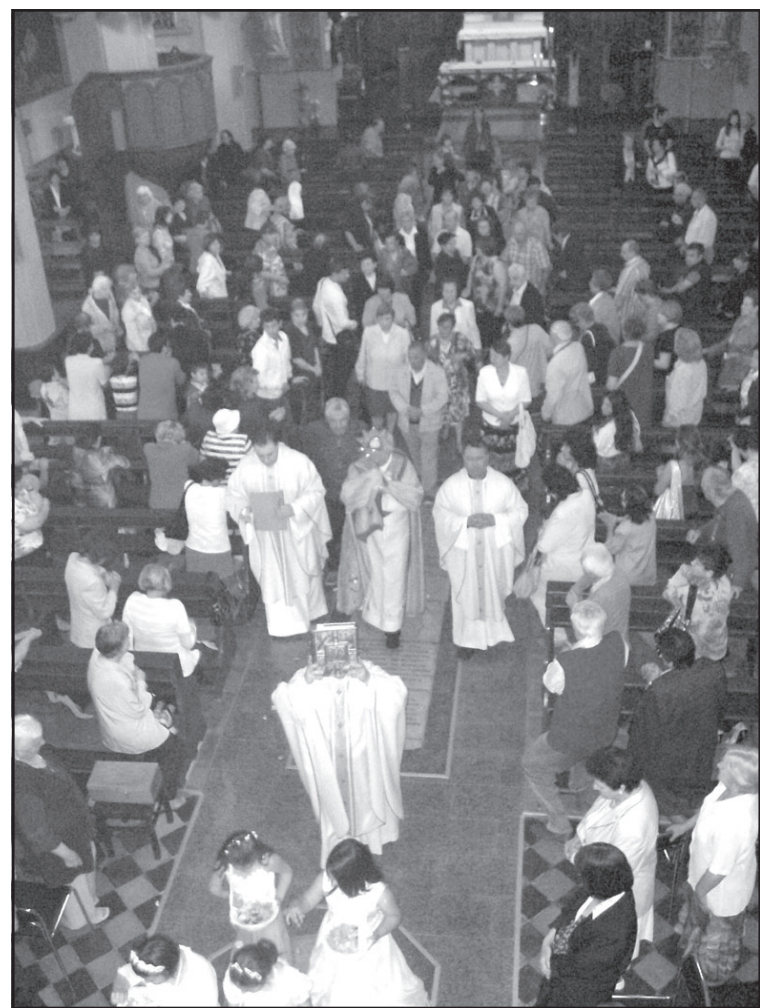

Град Лече, лялото на 1616 г. 42 години след пристигането си в този град йезуитът Бернардин Реалино е на смъртен одър. Точно тогава управниците на града решават да отидат заедно при него на официално посещение с шокиращата молба да приеме да стане закрилник на града завинаги. Умиращият - спокоен и радостен, направил толкова добрини на града, се съгласява. Пък и той си е вече четири десетилетия там - и приятел, и съветник, и пръв помощник на хората от града, т.е. техен патрон. Нищо, че не само не е

от този град, ами не е даже и от областта Пулия!

Роден е в област Емилия Романя, във видно семейство от гр. Карпи. В началото на неговото образование учителите ходели на крака при него; после постъпва в един от най-елитните за времето си културни центрове - академията в Модена. Всестранно надарен, почти гениален (там, където „пипне“ Всевишният, всичко е някак си брилянтно), в учението го привлича едва ли не всичко. Учи класическа литература, последствие философия в Болоня, следва медицина, и най-сетне... на 26-годишна възраст се дипломира по гражданско и канонично право! Под закрилата на кардинал Кристофоро Мадруцо, епископ на гр. Тренто, „домакин“ и едно от главните действащи лица в небезизвестния Трентски църковен събор (1545 г. - 1563 г.), започва гражданската му кариера, но тя бива прекъсната, когато той среща йезуитите, които са отскоро в град Неапол, където Бернардин е на държавна служба. Младият човек решава да стане един от тях и изоставя по този начин кодексите и кариерата си. Приет е в общността през 1564 г. от Алонсо Салмерон, който заедно с Игнасио Лойола е един от инициаторите за създаването на обществото. През 1567 г. Бернардин е ръкоположен за свещеник и става учител на новопостъпилите йезуити, а се

На стр. 9

Светата Евхаристия, която ни храни. Това е скалата Христос, от която пием духовното питие, което ни оживотворява и дава смисъл на нашето съществуване. Монс. Георги призова да прославяме и възвеличаваме Христос със собствените си живот. Да бъдем чисти, защото само чистите духом са в състояние да прославят Господ Бог.

В заключение Софийско-Пловдивският епископ призова да осъзнаем, че чрез Него, само и единствено чрез Него можем да се отърсим от злото и от греха. Да се радваме и да се веселим духовно и да отдаваме чест на Бог. Да молим Той винаги да бъде с нас и да ни подпомага в трудните моменти на нашия житейски път.

Жана СТОЕВА

7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1440)
юли 2010 г.

„Кирил Куртев - Апостолически екзарх, или Записки върху най-новата история на Апостолическата екзархия в България“

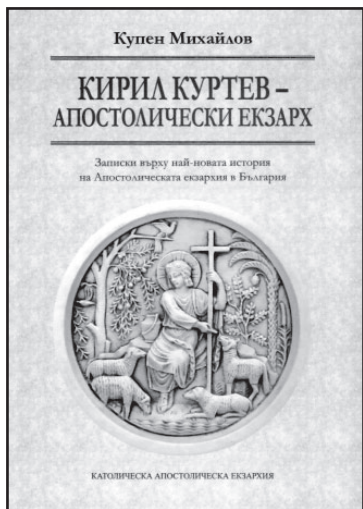
През настоящата юбилейна 2010 г. Католическата Апостолическа екзархия представя поредната, трета книга, от поредицата „Приноси към историята на Католическата екзархия“, посветена на личността на епископ Кирил Куртев. Книгата, написана скоро след блажената кончина на епископа, остана дълги години в ръкопис, достига до нас днес в едно благоприятно време, за да се задълбочим в историята си, а и да научим историята на един наш съвременник, увлекателно разказана от перото на отец Купен Михайлов. Както и самият автор посочва, за написването на книгата са послужили както личният архив на епископ Кирил Куртев, така и негови спомени и спомени на хора, които са го познавали, на живи свидетели на историята на нашата Църква.

Историята на живота и делото на един епископ не е лесно да бъде написана, защото е и история на Църквата. Ала е история, която може да бъде пример за подражание не само от духовниците, но и от обикновения човек на вярата. Пример, дошъл от историята, от миналото, но успял да надхвърли своето време и да се превърне в път, който можем да следваме, в пример за живота на вярата.

Преобладаваща ни през събития - понякога локални, понякога от значение за цялата история на Църквата - книгата ни показва по ярок начин, че историята на Католическата църква от източен обред е била винаги свързана с историята на България чак от своето учредяване, та до наши дни.

Нещо повече. За да ни покаже, че връзките на Бълга-

Нова книга

рия с Католическата църква не са нещо ново, авторът в първата част на книгата прави кратка историческа ретроспекция, разказваща ни за първите срещи на България с Католическата църква - преговорите на княз Борис, значението на светите братя Кирил и Методий, контактите на българските управници през Първото българско царство, единението, осъществено от цар Калоян и нарушено от неговите наследници, за да достигне до „Светото присъединение“, част от което сме и ние днес и чийто юбилей тържествено ще отбележим през настоящата година. Продължавайки историята на съединението, авторът ни разказва неговата история през годините на възход и падение, на радости и скърби. Разказва ни за нашите предци във вярата, които са водили Църквата и са се борили да я съхранят и преведат през времената на бури. История на разрухите на войните, гоненията на режими и врагове... през които

Църквата оцелява, защото е Божия и Бог винаги намира и поставя свой достоен служител. История, служеща да ни въведе и позиционира не само за да опознаем нашето минало, но и да можем да разберем и личността на дядо Куртев в нейния исторически аспект.

Въздигнат в архиерейско достойнство във време на криза между двете световни войни, когато католическото население е разпръснато из цяла България, на дядо Куртев се пада тежката задача да реорганизира своите вярващи и да съхрани Църквата. Но той не е сам. Бог му дава ценен съветник, сътрудник и приятел в лицето на монс. Анджело Ронкали. Оттеглил се през 1941 г., десет години по-късно дядо Куртев отново трябва да се върне на своя пост, за да преведе Църквата през нова криза, породена от безумията на комунистическия режим.

Историята на живота на дядо Куртев може да бъде за нас урок за верност. Урок, от който да се поучим и вземем пример, чувайки неговите предсмъртни думи: „Щастлив съм, че умирам като верен син на Католическата църква.“

Изправящ ни пред личности, които познаваме или не, разкриващ понякога дори най-скривените кътчета на душата, запознаващ ни с историята на нашата Църква, трудът на отец Купен Михайлов „Кирил Куртев - Апостолически екзарх, или Записки върху най-новата история на Апостолическата екзархия в България“ може да послужи като извор, от който да черпим поуки за настоящето и бъдещето и да укрепим вярата си.

Юлиан АТАНАСОВ

Религия, Библия, икуменизъм

(Продължава от миналия брой)

То е стимулът и пътят за осъществяване на стремежа за единство и едно духовно място за среща.

Християните от ранната Църква представляваха общност, която се моли и слуша Божието слово. Макар и подложени на различни изпитания и външни атаки, те запазиха своето почитание към Словото, запазиха Словото, запазиха единството.

Словото е преди всичко повик от Бог, изпратен на хората, чрез който са поканени за диалог, общение на любовта и вечен живот. Живото слово преминава в текст, който да предостави достъп на хората от всички времена до спасението и срещата с Бог, да бъде тяхна памет: „Сега иди, начертай им това на дъсчица, и впиши го в книга, за да остане за в бъдеще, за всякога, навеки“ (Ис. 30, 8).

За ранната църква Писанието на Стария завет и Божието слово са едно и също нещо. Идентификацията между Бог и Писание отива толкова далеч, че свети Павел прави от Писанието действие: И Писанието, като предвиждаше, че Бог чрез вяра оправдава езичниците, отнапред благовести на Авраама: „в тебе ще бъдат благославяни всички народи“ (Гал. 3, 8).

Но с възплъщението на Нашия Господ Исус Христос се получава и нещо ново: Словото на Бог става плът и ни дава и достъп до Неговата личност. „Аз съм лозата, вие пръчките; който пребъдва в Мене, и аз в него, той дава много плод; защото без Мене не можете да вършите нищо. Ако пребъдете в Мене, и словата Ми пребъдват във вас“ (Йн. 15, 5, 7). Исус идентифицира Своето слово - такова, каквото ни е

предадено чрез евангелските писания - със своята собствена личност.

Той се предлага като паралелизъм между възплъщение на Словото в плът и „въплъщение“ на словото в Библията. Този паралелизъм ни кара да забележим и един друг - между Писание и Евхаристия, получени като две форми на присъствие на Христос. Тази тайна на едно човешко слово - носител на Божието слово и на Негово реално присъствие - не може да се разбере освен в светлината на вярата.

Библията е много повече от един исторически документ. Тя е словото Божие, отправено към всички хора на всички времена (Мат. 24, 35; 1 Пет. 1, 23, 25).

Въпреки че Библията е написана преди много векове, тя е запазена и предавана от поколение на поколение. Фактът, че Библията продължава да съществува днес въпреки опитите на Сатаната да я унищожи, показва, че Бог пази Словото Си. Ако тази книга не е книгата на Бог, хората да са я унищожили много отдавна.

Днес ние, които имаме Словото, трябва да бъдем негови свидетели и разпространители: „Защото, ако благовестувам, няма за какво да се хваля: обязаност необходима ми се налага, и горко ми, ако не благовестувам“ (1 Кор. 9, 16).

В боговъдъхновеността ние виждаме отново връзката между слово и дух, съществуващо още в първите стихове на Библията в делото на Сътворението: „Чрез словото на Господа са сътворени небесата и чрез духа на устата Му - цялото им войнство“ (Пс. 32, 6). Слово и Дух са така неразделни, че едното предполага действащото присъствие на другото.

(Следва)

Юлиан АТАНАСОВ

Равни права и равни възможности за всички деца в Русе

През юли „Каритас“ - Русе, ще финализира своята работа по проект „Равни права и равни възможности за всички деца в град Русе“, който започна през март 2009 г. с финансовата подкрепа на Исландия, Лихтенщайн и Норвегия чрез финансовия механизъм на Европейското икономическо пространство.

Основната цел на проекта беше преодоляване на процесите на детската бедност и повишаване стандарта на живот за децата в Русе чрез предоставяне на възможности за умствено, духовно, морално и социално развитие в интегрирана среда. През тази година и половина в Дневен център „Милосърдие“ деца с увреждания

и техни връстници без увреждания от различни етноси, от домове за отглеждане на деца, лишени от родителски грижи, от елитни гимназии от Русе работиха заедно в четири интегрирани клуба по интереси - Еко клуб, Арт-ателие, Дискусионен клуб, Клуб по настолни игри, като превърнаха центъра в средище на детската инициативност и творчество, на толерантността и приятелството. Водени от своите ръководители, децата имаха възможност да се запознаят с отдавна изчезнали свят на динозаврите, да посадят и отгледат свое цвете, да направят къщичка за птици и да ги наблюдават в тяхната естествена среда, да изработят сурвакници, мартеници, да моделират изделия от глина и хартия, да научат повече за историята и традициите на страната ни, да се вгледат в себе си, да зададат въпроси и да получат отговори. За децата с уврежда-

ния беше организиран специален курс по компютърна грамотност и те станаха най-активни участници във форума към Интернет страницата, създадена по проекта. Проектът излезе извън рамките на

център „Милосърдие“, влезе в регионалния исторически музей - Русе, който прие децата, показа им своите експозиции, предостави им пространство за наблюдение, работа и дискусии, отделно децата посети-

ха постановки на кукления театър, имаха възможност да излязат извън града на организирани излети, да играят открито и да почиват на българското Черноморие. Проектът обедини около идеята си много партньори - с нас работиха Средношколско общешествие, международно дружество „Елиас Канети“, храм „Свети Иван Рилски“, с. Брестовица, католическа енория „Свети Павел от Кръста“, местната комисия за борба с противообществените прояви на малолетни и непълнолетни. Клубовете събраха и голямо ядро от младежи доброволци, които с нетърпение чакаха срещите със своите приятели, празнуваха с тях празници и организираха един незабравим 1 юни - Ден на детето.

Финансирането по проекта приключва, но всички ние, които работихме заедно при осъществяването му, както и децата със и без увреждания, които бяха негови клиенти, сме убедени, че той ще се случва и в бъдеще - като естествено продължение на изграденото приятелство.

Светломира СЛАВОВА
„Каритас“ - Русе

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1440)
юли 2010 г.

- Ваше Високопреосвещенство, представте се на читателите на вестника.

- От две години съм апостолически екзарх за католиците от източен обред в Гърция. На екзархията в Гърция Светият престол е поверил също всички вярващи бежанци и емигранти от други обреди: халдеи, идващи от Ирак, източни католици от Украйна, Румъния, имаме дори някои българи. Местната общност от източни католици гърци е малка, но сега се увеличи неимоверно - заради миграцията. Преди това бях 25 години преподавател по канонично право в Рим. След болестта на моя предшественик Светият отец ме назначи за епископ на Атина.

- У нас сте известен като преподавател по канонично право. Къде сте обучавали студенти?

- Работил съм в Рим в различни папски университети, но основно в университета Урбаниана и в Папския източен институт.

- Защо каноничното право е толкова важна дисциплина?

- Каноничното право е клон от богословието. Съществува един триптих - богословие, литургия и право. От богословието учим това, в което трябва да вярваме. В литургията отслужваме това, което вярваме, а в правото прилагаме във всекидневния живот това, което вярваме, и това, което отслужваме. Защото Църквата е общност, която е въплътена тук, на земята. Следователно има своя структура, един определен ред.

- Участвали ли сте в организации, свързани с икуменичния диалог? Къде са пресечните точки на канонично право с икуменизма?

- Лично работя в смесената католико-православна комисия за икуменичен диалог. Аз съм един от първите участници, който е останал в комисията. Много хора се смениха. Диалогът започна през 1980 г. Очевидно става дума за богословски диалог. Но при отношенията с Православната църква имаме въпроси от дисциплинарно, от юридическо, от канонично естество. Започнахме разглеждане на тайнствата на християнското въведение именно от тези три аспекта - богословски, литургичен и каноничен. Важно е да имаме обща вяра, другото е: различни литургии - различни дисциплини. Сега диалогът в комисията разглежда въпроса за първенството на папата. Това е главната причина за разделението на двете Църкви. Сега този въпрос го разглеждаме в светлината на I хилядолетие на Църквата. Каква е била ролята на Римския първосвещеник в Универсалната църква през I хилядолетие е една трудна тема, която е разглеждана и от гледна точка на каноничното право. Какво казват икуменичните събори? Ето защо този древен проблем е

труден. Може би ще се намери някакво решение, имайки предвид, че през второто хилядолетие двете Църкви се развиваха поотделно. Католическата църква разви въпроса за първенството на папата, докато Православната църква остана в I хилядолетие. Ето защо разискваме сега въпроса как е упражнявано първенството на папата по онова време.

- Има ли в смесената комисия представител от Българската православна църква?

- Всички православни с глава цариградския патриарх са в този диалог. В някои момен-

та сега не искаме да обръщаме никого, а да се грижим за своите вярващи; щом ги има, трябва да имат своите свещеници и епископи... Не бива да унищожаваме униатските Църкви, за да се улесни християнското единство. Често се казва, че униатските Църкви са аномалия. Мисля, че най-голямата аномалия е разделението между Източната и Западната църква. Източните църкви се молят православните един ден да се единят с Рим и Западната църква - с православието. В този случай ние няма да променим нищо при себе си!

- Тези решения в комисията имат ли задължителен характер за Православната църква?

- Може да се каже, че сега

върху Католическата църква и какви са отношенията с държавата?

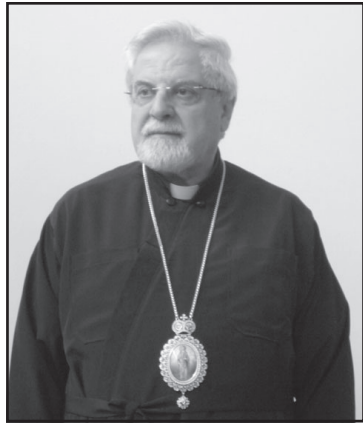
- Разбира се, икономическата криза засяга много Католическата църква. И Гръцката православна църква страда от кризата. Но тя е - така да се каже - официалната Църква. Получава финансиране от държавата; епископите, свещениците получават пари от държавата. А ние трябва да се грижим сами за себе си. И не знаем дали ще можем да поддържаме нашите добротворни дела - училища, болници... Не са много ясни отношенията между Католическата църква и държавата. От 50 години се стремим да решим този проблем. С настоящето правителство достигнахме до създаване на работна комисия - нео-

- От това, което разбрах от моя приятел монс. Христо Прошков, отец Благовест, отец Петко, които са били мои студенти, имам впечатление, че отношенията между Католическата църква и правителството са добри. Представители на властта взимат участие във ваши прояви, радват се на уважение. Имате добри контакти с премиера. Държавата е много внимателна към вас. Бих си пожелал да има такова нещо и в Гърция. В този смисъл ви завиждам.

- В какво може да се изразява сътрудничеството между двете апостолически екзархии?

- На Балканите имаме обща реалност - ние сме малцинство сред православно обкръжение. Една нова реалност са об-

Католическата църква е... католическа

Църквите водят диалог. Тази комисия е комисия за работа. След всяка среща информираме своите Църкви. Ние информираме папата, православните - своите патриарси и своите синоди. Не става дума за решения. Комисията няма право на решения. Църквите са тези, които решават. Всъщност църквите водят диалог чрез своите представители. Документите са за работа в бъдеще.

- Откъде са се „появили“ източни католици в страната Ви?

- Католическата екзархия у нас е нещо скорошно. Тази година ще честваме 100 години от екзархията в Атина, първия епископ. Но екзархията в Гърция е свързана с общността от северната част на страната - с общността в Яница (Енидже Вардар - б.р.), която по произход е много близка до вас; тя пък е свързана с вашата Църква. Вие чествате тази година 150-годишен юбилей. Такъв юбилей имат и вярващите от Яница. Ние заедно празнуваме тази годишнина, но не за Атина, а за северната част, но апостолическата екзархия е една.

- Какво е положението на Католическата църква в Гърция?

- Католическата църква у нас обединява Латинската църква, Гръкокатолическата църква и общността от арменци католици. Всички тези общности в страната не надвишават 50 000 души, но сега с емигрантите сме над 300 000 католици. Латинската църква има много емигранти поляци, албанци, филипинци и латиноамериканци. Може да се каже, че Католическата църква в Гърция е съставена от емигранти. Често казвам, че ние, гръците католици, сме малцинство в малцинството... Оттук са ви ясни и трудностите, с които се сблъскваме в пастирската работа. Не бяхме подготвени за тази нова реалност; опитваме се да си сътрудничим с йерарсите на страните, откъдето идват тези емигранти.

- Как се отразява кризата

официална, - която изучава въпроса. Правителството е склонно да намери юридическо решение на проблема. Ще видим какво ще стане...

- Това значи ли, че не сте юридически признати?

- Като религия имаме свобода на култа, понеже конституцията осигурява свобода на всички вероизповедания. Но не е ясна юридическата „фигура“ на институцията. Аз, например, като владика не съм признат от държавата. А съм признат като индивид в гражданското право. Епископската конференция на Католическата църква в Гърция не е призната още в страната. Да, имаме верска свобода, но юридически структурите и общностите ни не са признати. Това, което ние днес искаме, е държавата да признае Католическата църква с нейния каноничен ред. Не искаме финансиране от държавата. Искаме да сме икономически независими. Но искаме към нас да има същото отношение както към Православната църква и към нейните дейности.

- За пръв път ли сте в България?

- Не, за втори път.

- Има ли на пръв поглед за вас да облажавате вярващите от източен обред у нас или проблемите са сходни?

ществата след падането на комунизма. В Гърция не сме минали по този път. Независимо от това ние, йерарсите на апостолическите екзархии, се стремим заедно да намираме отговорите на сходните проблеми в нашите общности и обществата и да отстояваме ценностите си. Ние сме малки Църкви и никой не трябва да се страхува от нас.

- С какви пастирски слова към читателите бихте завършили това разнопосочно интервю?

- През ноември всички епископи от източен обред в Европа ще се съберем тук, в София, по случай 150-годишния юбилей на Апостолическата екзархия в България. Това е пророческо събитие за всички Източни църкви в Европа. Нашето присъствие на Стария континент прави по-богата Католическата църква и в същото време спрямо нашите братя православни ние даваме свидетелство за католичеството. Точно това търсим при богословския диалог. Нашата идентичност да бъде в единение с Църквата в Рим и да остане в нашата източна традиция. Католическата църква не е нито латинска, нито арменска, нито гръцка, нито украинска. Тя е католическа.

И-В

Свети Бернардин Реалино

От стр. 7

дем години по-късно ще създаде колеж в гр. Лече, на който ще се посвети до края на живота си. Заедно с това той се посвещава и на хората от града, независимо дали са те бедни или богати, образовани или невежи. Всички оставали изумени от неговото неизчерпаемо търпение да се занимава с тежки и сложни ситуации, нужди, мизерия, за които били нужни сили и енергия, граничещи с чудото. Неслучайно му се приписват множество чудеса още приживе.

Когато приближил часът му, за общинските власти било съвсем естествен акт да направят тази прекрасна и нечувана дотогава стъпка, а имен-

но - да поискат от един умиращ човек помощ и закрила от отвъдното. А пък за Бернардин било повече от естествено с последните сили да отговори с „да“. След като дава това обещание, йезуитът угасва на 86 години на 2 юли 1616 г. И до ден днешен той зорко бди и закрила гражданите си - от поколение на поколение. Провъзгласява го за светец папа Пий XII през 1947 г.

Още една неугасваща звезда в Божията галактика... и колко много такива звезди е запалил Небесният отец, за да ни светят и напътстват по често нелекия път към светостта!

Материала подготви
Маргарита ВАСИЛЕВА

Да потвърдим величието и красотата на свещенството

На 11 юни, тържеството на Пресветото Сърце Исусово, бе закрыта Годината на свещеника с тържествена литургия, отслужена от Негово светейшество папа Бенедикт XVI на площад „Свети Петър“ в Рим в съслужение с над 15 000 свещеници от целия свят, хиляди епископи и десетки кардинали. В този вълнуващ, уникален празник на вратата участвахме и ние - свещениците на Никополската епархия, водени от генералния викарий на диоцеза отец Ремо Гамбакорта, пасионист. Още на епархийния пасторален съвет от миналата година бе решено да участваме всички свещеници от епархията на международната свещеническа среща в Рим и закриването на Годината на свещеника. Духовно се подготвихме за това събитие с духовните упражнения в началото на постното време, проповядвани от отец Марани в Белене. През цялата година личността и светостта на светия изповедник от Арс Жан-Мари Виане ни водеха в размишлението върху нашето свещенство. По този начин срещата в Рим бе един епигон на цялата благословена от Бог Година на свещеника.

На 9 юни сутринта в голямата базилика „Свети Павел извън стените“ започна първата конференция за участващите свещеници, водена от кардинал Йоханес Майснер, архиепископ на Кьолн, който се спря на тайнството покаяние и ролята на свещеника като изповедник. След словото всички обожавяхме Исус в светото причастие, имаше и възможност за изповеди, а в края на срещата отслужихме заедно светата литургия - празник на Евхаристията. Следобед посетихме прекрасната черква

„Сант Андреа деле фрате“ - близо до площад „Испания“, където е надгробната плоча на бележития българин и пастир архиепископ Петър Парчевич. Към нашата група се присъединиха и представителите на апостолическата екзархия - архимандрит Благовест Вангелов, протосингел, и отец Йоан-Милен Найденов. Заедно се молихме на гроба на архиепископ Парчевич за цялата Църква в България - за епископите, свещениците, посветените и миряните от трите епархии.

На 10 юни се проведе втората конференция за свещениците, водена от кардинал Маркус Уелет, архиепископ на Квебек, Канада, който говори за ролята на Свети Дух - от слизането Му на Петдесетница до днешната мисия на Църквата. Свети Дух е Този, Който води Божия народ в историята към срещата с идващия Господ. Отново размишлението премина в молитва и обожаване на Исус, който намери своята пълнота в Евхаристията, отслужена от всички свещеници. Същата вечер имаше молитвено бдение със Светия отец на площад „Свети Петър“, на което отделни свещеници, представители на всички континенти, поставиха актуални въпроси към папата, на които той отговори ясно, изчерпателно, с истинска пастирска загриженост.

На 11 юни, тържеството на Пресветото Сърце, дойде и дългоочакваният момент - тържествената литургия, отслужена от папа Бенедикт XVI на площад „Свети Петър“, на която участвахме всички свещеници. Въпреки голямото множество свещенослужители и римската жега всичко бе добре организирано за този

изключителен празник - празник на среща и общение в Христос на повече от 15 000 свещеници. Литургията започна с тържественото призоваване на всички светци, както при избора на нов папа. Проповедта на Светия отец бе едно силно слово, което ще остави незаличима следа в нашите души. Папата се спря на личността на свещеника - свещенството като велико тайнство, което не е служба, както повечето хора мислят. „Бог поверява самия Себе Си на нас, Бог познава нашите слабости, но ни е избрал, за да ни повери

Своето Тяло и Кръв“ - подчерта папата. „Очакваше се - продължи той - че точно в тази Година на свещенството, когато трябваше да заблести по-силно това велико тайнство, това никак да не се хареса на отколешния враг на Църквата, който желае да унищожи свещенството и да „изблъска“ Бог извън нашия свят“ - отбеляза Светият отец, което предизвика бурни аплаузи. Не е случайно, че точно в тази Година на свещеника излязоха найвече тежки грехове на свещеници, скандали, извършени преди много години, за които се моли постоянно прошка от Бог.

Свещеникът черпи сили от отвореното сърце на Исус, добрия Пастир. Папата се спря детайлно на псалм 22, като подчерта загрижеността на Бог, Който е с нас за всеки човек и за всеки свещеник. „Бог е дал на свещеника Своя жезъл и Своята палица; свещеникът има нужда от жезъла си, за да брани стадото Христово от дивите зверове и от разбойници, готови да го разпилеят, свещеникът трябва да използва своя жезъл като знак на любовта, която не може да толерира поведението, несъвместими със свещенството, не може да толерира ереси, които се множат и унищожават Истината, размивайки вратата в Бог - подчерта Светият отец. Господ е приготвил трапезата Си за нас - Той ни насища и утолява жаждата ни от онази кръв и вода, изтекли от прободеното Исусово сърце.“ Папата призова всеки свещеник да почерпи от този извор на жива вода, от Божията любов.

Наистина, едно много силно, пророческо слово, което ще остане завинаги у нас, за което благодарим на Бог. Този празник ще остане като съкровище в сърцето на всеки свещеник, защото там, на прага на апостолическата Църква, ние подновихме нашите свещенически обети пред викария на Христос - папата, и назидали от Негово слово се върнахме в нашите енории, изпълнени с още по-голям апостолски устрем и дръзновение да работим като свещеници на Исус, да покажем величието и красотата на Христовото свещенство.

Отец Койчо ДИМОВ,
енорийски свещеник
на Бърдарски геран

България и римските архиепископи

(Продължава от бр. 6)

Освен това през 880 г. в посланието си „Industriae Tuae“ папа Йоан VIII възхвалява и насърчава отслужването на богослужението на славянски език, тъй блестящо защитено от Константин-Кирил Философ пред тесногърдите представители на църковната култура в плен на доста ограничена идея за Църквата. „На този език да бъдат възвестявани хвалебствията и делата на Христос, нашия Господ, тъй като Бог е създател на този език както и на всички други езици“ (Patrologia latina, т. СХХVI, стр. 906).

Папа Николай I (858-867 г.) е сред Римските първосвещеници, намерили място в българската история. Неговите „Отговори на българите“ (Patrologia latina, т. СІХ, стр. 978 и следващи) са изключително ценен документ от гледна точка на каноните и традициите в Католическата църква. Папата отговаря на въпросите, интересували цар Борис Покръстител,

въпроси правни и догматични. В случая възниква интересен въпрос: защо след покръстването цар Борис I търси именно от Римския първосвещеник, а не от някой друг отговорите на интересувалите го въпроси, за да съгласува българското законодателство със законите и традициите на Католическата църква? Безспорно българският владетел е бил наясно, че величието на един народ не се извява единствено във великите му граждани, а и от правните му институции.

От 1187 до 1191 г. Римски първосвещеник е Климент III. Името му не фигурира на страниците на българската история. Той обаче заслужава тази чест. През 1184 г. унгарският крал Бела III (1172-1196 г.), при чието царуване Унгария достига своя апогей, завладява Средец и отнася в Естергом мощите на монаха Иван Рилски, почитан от народа като светец. Богомолци от цяла Унгария се стичат в Естергом. Чрез ходатайството на Рилския пустиножител се извършват чудеса. Те дават основание на папа Климент III да канонизира най-големия български светец. По-късно мощите му са пренесени в Рилската света обител. Фактите около канонизацията

на св. Иван Рилски „неволно“ изчезват някъде по пътя и не достигат до страниците на учебниците по история. През 2002 г. при посещението си в България папа Йоан-Павел II не пропусна да посети Рилския манастир и да отдаде почит на свети Иван Рилски, канонизиран от Католическата църква.

Бурният XIII в. оставя дълбоки следи и в България. Битките на цар Калоян с кръстоносците, пленяването на Балдуин и Балдуиновата кула във Велико Търново са събития от времето на понтификата на папа Иннокентий III (1198-1216 г.). Английският културолог Кенет Кларк го определя като „най-суровия политик в Европа и голям християнин“. Той е поредният Римски първосвещеник, появил се на страниците на българската история във връзка със сключената по молба на цар Калоян уния между България и Католическата църква. На 8 ноември 1204 г. цар Калоян, император на българи и власи, приема изпратените му от папа Иннокентий III корона и скиптер. Същия ден над Велико Търново проехтяват запечатаните в хрисовула клетвени слова: „Nunquam ab Ecclesia Romana et ab Apostolica sede imperium meum descedit“ (Мое-

то царство никога не ще се отдели от Римската църква и от Светия престол). Унията, сключена между България и Светия престол, издига авторитета на България в международните отношения. Така териториалният спор между Унгария и България е решен от папа Иннокентий III в полза на България. На претенциите на унгарския крал „най-суровият политик в Европа“ отговаря: „Ти казваш, че Калоян е узурпатор на земята, които владее, и че не бива да се поставяме в услуга на узурпатора... Потомците на древните български царе не са узурпатори, а са освободили наследствената земя на своите отци... На всеки правото, което му се полага, ще бъде дадено от нас...“

„Човек гради, човек руши“, твърди древна мъдрост. Също толкова вярно е и обратното: „Човек руши, човек гради.“ Поради политически съображения цар Иван-Асен II отхвърля сключената от цар Калоян уния и връща България в обятията на Константинополската патриаршия. През декември 1860 г. при понтификата на блажения Римски първосвещеник Пий IX (1846-1878 г.) унията е възстановена. Някои историци полагат неимоверни

усилия да омаловажат това единение на част от българския народ с Римската църква. Други пък „неволно“ забравят да го отразят. Унията обаче предизвиква широк отзвук в Европа, тъй като за нейното утвърждаване участват видни представители на някои европейски държави. Освен това - след изчезването на България от картата на Европа в края на XIV в. - за първи път със султански ферман се признава съществуването на български народ - „bulgar millet“, в пределите на Османската империя. Също при понтификата на папа Пий IX през 1864 г. в Солун - Зейтинлика, отците лазаристи откриват специално българско учебно заведение. Отците възкресенци поемат щафетата и откриват в Одрин българско училище. През учебната 1874-1875 г. то се превръща в известната българска гимназия. Но още през 1864 г. отците успенци откриват в пределите на днешна България - в Пловдив, първото френско училище „Свети Андрей“. Двадесет години по-късно - през 1884 г., то ще бъде вече прочутият и в чужбина колеж „Свети Августин“. Следват колежите за девойки и младежи в София, Пловдив, Русе, Варна, Бургас.

(Следва)

Иван ТЕОФИЛОВ

10

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1440)
юли 2010 г.

За малките и големите очички

По време на катехизис Лоренцо направи кръст от клонки, които беше взел от градината. Той не знаеше от дърво или от храст са клонките, понеже ги беше намерил под едни листа. Но ги вдигна, почисти ги и ги завърза с конец във формата на кръст. Е, направи го набързо, без много усилия и се заприказва с приятелчетата, които още се мъчеха със заданието. След като показа на катехета направения кръст, момчето го прибра, по-скоро го хвърли в раницата си.

Като се прибра у дома, Лоренцо го бутна в единия край

на масата си и веднага го забрави. След месец-два катехетът каза, че всички трябва да занесат в училище кръстчетата, които са изработили по време на катехизиса, тъй като там ще организират специална церемония, на която ще ги благословят.

Момчето се прибра вкъщи и се сети, че беше оставил кръста някъде в стаята си, но не се сещаше точно къде. Огледа масата си - отгоре и под нея, рафтовете на библиотеката, занича и по ъглите. Нищо.

Попита майка си, дали е

виждала кръста, направен от клонки. Тя му отвърна, че сметнала, че това са две клончета от градината и ги хвърлила през прозореца. Лоренцо веднага изтича в градината - под прозореца на стаята си. Видя кръста и понечи да го вземе, ала не успя. Клонките, попаднали в пръстта преди няколко седмици, бяха пусли корени и дори на едната клонка беше цъфнало малко и красиво цветче.

Момчето загледа учудено. И се сети за думите на катехета: Камъкът, който беше отхвърлен от зидарите, стана глава на ъгла.

По Интернет

Внушения в рисунък и багри

Картините с конкретни или абстрактни образи събуждат у нас различни чувства, носят определено послание, отварят вратички към душата на създателите си. Пристъпили прага на фойето в музикалното училище „Л. Пипков“ в София, неочаквано попадам в плен на експресивните послания на три млади художнички, абитуриентки от Художествената гимназия в столицата - сестрите Цвета и Евгения Ботеви и Снежана Янкулова.

Какво искат да ни кажат младите авторки? Бунтарският дух, присъщ на младостта, но и агресията пулсират в картините и на трите момичета. Обаче нюансите са ярко забележими.

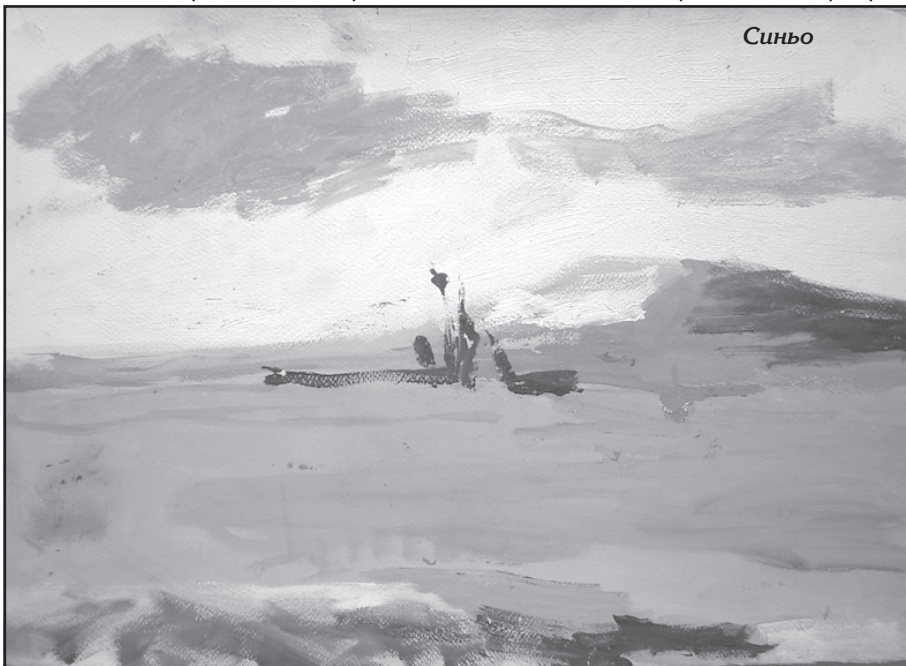
Докато самотата в „Аз“ и „Моята картина“ на Сн. Янкулова е вероятно светът на твореца - такъв, какъвто си го представя художничката - път, по който творецът върви винаги сам напред към безкрая и вечността по синята пътека, а еднаквото и скучното (чадърите) остават встрани, при двете „Буря в морето“ Е. Ботева отстоява твърдост, борбеност, мъжество и протест, изразени чрез мрачните и студени синьо-зелени тонове. Може би това е протестът на природните стихии или Божият гняв към съгрешилото човечество. Ярките жълти и червени тонове върху тъмния фон (в едната картина) прорязват като светкавица - искра надежда, проблеснала в мрачината на греховете, или пък като Божие предупреждение. Неволно си спомняме библейския потоп и страховитата безкрайност на бушуващата вода.

В други две картини кактусът символизира устойчивостта и дръзката отбрана според Е. Ботева. Неслучайно художничката избира за тема на две от платната си това цвете. И в двете платна в твърде абстрактния образ на кактуса пулсира борбата между добро и зло (извивките в светли и тъмни тонове в едната картина), но драматизмът и агресията са стоплени от закачливи нотки в рисунъка (първата картина). Спокойствие в настроението настъпва в „Зимна вечер“, ала вечерта е тъжна,

нищо още не е ясно, както неясна и загадъчна е човешката същност при зачатие на бъдещата личност.

Сдържано напрежение ни внушават и двете картини с лодки на Цв. Ботева. Очакват ли лодките своите лодкари и дали отново ще се отправят в морето?! Подобно на минутите покой при всеки човек, но покой, който с напрежение „очаква“ бъдното неизвестно.

И накрая - графиката на Янкулова „Домът“. Черните, извити клони на дърветата на белия фон са като ръце и

уморена, къщите едва се виждат изпод натрупалия сняг, сякаш зимата няма да има край.

Загадъчна мистичност и суровост ни внушават четирите „Мелове“ на Цв. Ботева. Това са трудностите - стръмните изкачвания в живота, които всеки от нас катери, изкачвания, изпълнени с надежди, а защо не и стръмният път на вярата за всеки, или пък планината, която изкачва Мойсей, за да получи скрижалите с Божиите заповеди. Просветлението в картината „Синьо“ на Цв. Ботева с правия хоризонтален рисунък и със загатнатото в далечината движение (с двете три мазки) напомня хаоса преди сътворението, когато всичко тъне в тишина и в едно очакване да придобие определени форми от Твореца. Действието вече „става“ някъде далеч на хоризонта, започва движението, започва „пробуждането“ на света. Но слънцето още не е изгряло,

тела, „викащи“ за помощ. Дали това не са конфликтите, изникнали в един дом, или пък противоречията между обитателите му? Кой знае. Една по-далечна алюзия ни отвежда към короната от тръни на Спасителя на кръста.

Творбите на младите художнички са страстен вик против самотата и бездушието, против култа към материалното, хаоса и бягството от хармония в живота ни. Техните послания - на пръв поглед странни и неконвенционални, искат да ни внушат стремеж към духовното в живота. Вероятно зрял творец би изразил всичко това по-убедително. Нека не забравяме, че бъдещето е пред трите художнички, че ги очаква животът - добрият и строг учител. Той и талантът им ще им помогнат да израстват като мъдри творци. Да им пожелаем на добър час!

М. Хилдегард РАЙКОВА

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата

Глава първа Тайнствата на християнското въведение

Член 2 Тайнството Миропомазване

I. Миропомазването в икономията на спасението Две традиции: източна и западна

1290 В първите векове Миропомазването като правило се отслужва заедно с Кръщението, като образува с последното според израза на св. Киприан едно „двойно тайнство“ (Вж. SANCTUS CYPRIANUS CARTHAGINIENSIS, Epistula 73, 21: CSEL 3/2, 795 (PL 3, 1169)). Измежду другите причини увеличаването на кръщението на децата, и то по всяко време на годината, както и увеличаването на (селските) енории, които уголемяват епархиите, правят вече невъзможно присъствието на епископа при всички кръщелни отслужвания. На Запад, понеже има желание да се запази за епископа завършването на Кръщението, се въвежда временен разделител на двете тайнства. Изтокът е запазил съединени двете тайнства, като Миропомазването се дава от свещеника, който кръщава. Той обаче може да го направи само с „миро“, осветено от епископа (Вж. CCEO canones 695, § 1. 696, § 1).

1291 Един обичай на Римската църква е улеснил развитието на западната практика в следствие на двойното помазване със светото миро след Кръщението: извършено веднъж от свещеника върху новопокръстенения при излизане от свещената баня, то е довършено от повторно помазване върху челото, направено от епископа на всеки от новопокръстените (Вж. SANCTUS HIPPOLYTUS ROMANUS, Traditio apostolica, 21: ed. V. BOTTE (Munster i.W. 1989) p. 50 et 52). Първото помазване със светото миро, което се прави от свещеника, остава прикрепено към кръщелния обред. То означава участието на кръстените в пророческата, свещеническата и царствената функция на Христос. Ако Кръщението е прието от възрастен, при него има само едно помазване след кръщението: това на Миропомазването.

1292 Практиката на Източните църкви подчертава повече единството на християнското посвещаване. Практиката на Латинската църква изразява по-ясно връзката на новия християнин с неговия епископ, гарант и служител за единството на своята Църква, на нейната католичност и нейната апостоличност и оттам връзката с апостолско начало на Христовата църква.

II. Знаците и обредът на Миропомазването

1293 В обреда на това тайнство е уместно да разгледаме знака на помазването и това, което означава и утвърждава: духовния печат.

Помазването в библейската и древната символика е богато на множество значения: маслото е знак на изобилие (Вж. Втор. 11, 14) и на радост (Вж. Пс. 23, 5; 104, 15), то пречиства (помазването преди и след баня); то ни прави гъвкави (помазването на атлетите и на борците); то е знак на оздравяване, защото облекчава контузиите и раните (Вж. Ис. 1, 6; Лук. 10, 34) и ни прави сияещи от красотата, здраве и сила.

1294 Всички тези значения на маслото за помазване се намират и в сакраменталния живот. Помазването с масло на катехумените преди Кръщението означава пречистване и укрепване; помазването на болните изразява излекуване и подкрепа. Помазването със светото миро след Кръщението при Миропомазването и при свещеническото ръкоположение е знак на посвещаване. Чрез Миропомазването християните, т.е. помазаните, взимат по-голямо участие в мисията на Исус Христос и в пълнотата на Свети Дух, от които Той е преизпълнен, така че целият им живот да излъчва приятния аромат на Христос (Вж. 2 Кор. 2, 15).

1295 Чрез помазването помазаният получава белега, „печата“ на Свети Дух. Печатът е символ на личността (Вж. Бит. 38, 18; Ст. 8, 6), знакът на нейния авторитет (Бит. 41, 42), за нейната собственост върху даден предмет (Вж. Втор. 32, 34). По този начин войниците се белязват с печата на техния началник, а също така и робите с печата на техния господар; той удостоверява един юридически акт (Вж. 1 Цар. 21, 8) или документ (Вж. Иер. 32, 10) и понякога го прави таен (Вж. Ис. 29, 11).

1296 Сам Христос заявява, че е белязан с печата на Отца (Вж. Ин. 6, 27). Християнинът също е белязан с печат: „Тоя, който утвърждава нас с вас в Христа и ни помаза, е Бог; той ни и запечата и даде залога на Духа в сърцата ни“ (2 Кор. 1, 21-22) (Вж. Еф. 1, 13; 4, 30). Този печат на Светия Дух отбелязва цялостната ни принадлежност към Христос, поставянето ни в Негова служба завинаги, но също така и обещанието за божествено покровителство в голямото есхатологично изпитание (Вж. Деян. 7, 2-3; 9, 4; Ез. 9, 4-6).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Изключителен успех на папската визита в Кипър; протестите останаха на заден план

Папската визита в Кипър бе изключително успешна и надмина очакванията. Протестите, на които някои медии обрнаха повече внимание, останаха на заден план, а посещението бе нова стъпка по дългия път на икуменизма. Това заяви директорът на Ватиканския пресцентър отец Федерико Ломбарди след 16-ото международно пътуване на папата

Папа Бенедикт XVI и архиепископ Хризостом

Оценката за папската визита е изключително положителна и може да се прибави към предишните две апостолически посещения на папа Бенедикт XVI - в Португалия и Малта. За малко повече от месец папата извърши три апостолически визити, като и трите преминаха успешно предвид поставените цели. Сред големите резултати е икуменизмът, а прегръдката между Светия отец и кипърския архиепископ Хризостом символизира още една стъпка напред по дългия път на икуменизма. Наистина, Кипърската православна църква е малка, но има важна роля в икуменичното движение и влияние в православните среди. От друга страна, тази малка църква се почувства окуражена и почетена от присъствието и вниманието на папата в светлината на единението и верността към античните й корени от първото апостолическо пътуване на апос-

толите Павел и Варнава. Протестите, за които понякога се споменаваше, останаха изцяло на заден план и дори незначителни спрямо глобалната равностметка на посещението. За католическата общност това бе историческа среща с папата, за което свидетелстваха срещите в маронитското училище и литургията в черквата на Светия Кръст в Никозия. Кулминацията на този момент на църковно единение бе литургията за празника Тяло и Кръв Христови. От своя страна властите в Кипър много ясно показаха своите очаквания и надежди от посещението на такъв важен гост като Светия отец. Отговорът на папа Бенедикт XVI бе балансиран и ясен, подкрепящ основните принципи на мирното съжителство: зачитане на човешките права и правото на завръщане по родните места, на пра-

вото на религиозна свобода, на свободата на съзнанието и свободата на култа. Смятам, че папата демонстрира чувствителност към тези проблеми и пътищата за преодоляването им, както в апела към международната общност за Близкия Изток.

- Какво е значението на работния документ за Синода за Близкия Изток, който Светият отец връчи на многобройните патриарси и епископи?

- Специалният синод за Близкия Изток е главният отговор на папата за проблемите на католиците и християните в Близкия Изток, които са много сериозни. Известни са насилията и опасността тази земя на нашата вяра да бъде напусната. Ето защо синодът има задачата да възвърне силата, достойнството и ентузиазма за мисия дори в условията на малцинство. Връчването на базисния документ за синода, който ще се проведе през октомври във Ватикан, е важен етап за бъдещето на Християнската църква в Близкия Изток. На тази среща между всички представители на Християнската църква ще има дискусии и търсене на решения, но преди всичко това ще бъде началото на нов път за обновление и конкретни действия. Кипър бе началната точка на едно голямо движение.

По Радио ВАТИКАН

2010 - Година на свети Яков

Яков и Йоан - братя Зеведееви

„И отреди от тях дванайсет, за да бъдат с Него и да ги разпраца да проповядват, и да имат власт да церят болести и да изгонват бесове; и отреди тия дванайсет: Симона, комуто даде име Петър; Иакова Зеведеева и Йоана, брат на Иакова (вж. илюстрацията), на които даде име Воанергес, сиреч, синове на гръма“ (Мк. 3, 14-17). Зеведей беше рибар на Генесаретското езеро, а съпругата му Салиме - една от жените при гроба на Христос (вж. Мт. 27, 56). Яков, брат му Йоан и Петър бяха най-доверените апостоли на Христос. И тримата умират като мъченици. Първ мъченик от дванадесетте апостоли става Яков, екзекутиран от Ирод през 42 г. Брат му Йоан се идентифици-

ра като автор - Евангелие по Йоан, Откровението на Йоан Богослов и посланието на Йоан Богослов.

Според преданието Яков пристига в Испания, в провинция Галиция, в град Компостела, където е погребан. Оттогава градът се нарича Сантяго де Компостела и става едно от най-значимите християнски светилища в Европа, посещавано всяка година от над 4 милиона души.

Папа Бенедикт XVI обяви 2010 г. за Година на свети Яков. На 7 ноември той планира да посети Сантяго де Компостела и да се поклони пред гроба на апостола. Църквата възпоменава свети Яков на 25 юли.

Веска КОЧУМОВА

Победителката в Евровизия 2010 е Вярваща католичка

Победителката в песенния конкурс Евровизия 2010, състоял се в Осло (Норвегия), е 19-годишната германска студентка Лена Майер Ландрут от Хановер. Тя е католичка и активен член на Икуменичното младежко общество от Тезе. Лена е получила много поздравления и подаръци от братството и от цяла Германия. Тя е заявила: „От католическо семейство съм. Като момиче служех като

министрантка в нашата енорийска черква. Успехите си дължа на много труд, на католическото възпитание у дома и на християнската вяра. Нося постоянно кръстчето на общността от Тезе. Преди началото и в края на всяко представление правя знака на кръста с кратка молитва. Бог ми помага и аз съм Му безкрайно благодарна.“

Веска КОЧУМОВА

Безсилието на технологията пред природната катастрофа, причинена от човека

„Изразяваме нашата молитвена подкрепа към семействата и хората, чиито живот и средства за преживяване са така тежко засегнати от нефтения разлив, който замърсява всеки ден водата, бреговете и Божието творение в зоната на Мексиканския залив.“ Това е част от посланието на солидарност, отправено от американските католически епископи, към населението, пострадало от нефтения разлив, причина за една от най-тежките природни катастрофи в историята на страната. Катастрофа, която ни кара да се замислим над човешката отговорност - както подчертава директорът на Радио Ватикан отец Федерико Ломбарди:

„Вече два месеца една пет-

ролна река се излива в Мексиканския залив от петролният кладенец, отворен след експлозията на платформата на Бритиш петролеум (БП). Щетите от катастрофата трудни могат да бъдат изчислени, но със сигурност са огромни и продължават да растат. В спомените ни се връщат други големи катастрофи, свързани с човешката дейност, като тази в химическата фабрика на Бопал, Индия, през 1984 г. и тази в атомната централа на Чернобил, Украйна, през 1986 г., които причиниха голям брой човешки жертви и щети. Но това, което в този случай излиза на преден план, е чувството за безсилие и закъснението в намирането на решение за лик-

видиране на теча от страна на най-голямата и най-добре технически оборудвана многонационална петролна компания в света, както и от страна на най-мощната държава на земята. Това изглежда невероятно, но е факт. Не става въпрос за изригване на вулкан, а за една относително малка дупка, направена от човека на дъното на морето. Въпреки това за два месеца учени и суперспециализирани техници не успяха да я запушат.

Ще съумеем ли да извлечем поука от това за внимателното и разумно използване на земните ресурси и запазването на равновесието в природата? Разбира се, отсега нататък много неща ще се променят в об-

ластта на петролното извличане, правейки го по-сигурно. Но може би ще съумеем и да извлечем също и една поука на смирение. Техниката винаги ще се развива. Но ако в относително простите производствени процеси се показва толкова безсилна, какво ще правим, ако излязат извън контрол сложни процеси - като тези, свързани с енергията, скрита в ядрото на материята, или процесите при формирането на живота? Наистина с право папа Бенедикт XVI завършва своята последна енциклика, разглеждайки големите проблеми на днешното човечество като отговорност при употребата на възможностите на техниката.“

По Радио ВАТИКАН

Папският годишник - на 300 години

На 20 юли 1710 г. папа Климент XI (1700-1721) публикува за пръв път „годишен отчет“ на Светия престол със заглавие „Notizie per l'anno 1710“ (Известия за 1710 г.). Под това заглавие отчетът е обнародван почти 150 години - до 1860 г. На 15 март 1860 г. папа Пий IX (1846-1878) публикува годишния отчет, но вече като „Annuario Pontificio“ (Папски годишник). Годишникът за 2009 г. е редактиран под ръководството на кардинал-секретаря Тарчизио Бертоне и е отпечатан във ватиканската печатница „Tipografia Vaticana“.

Папският годишник съдържа данни за църковната йерархия - папа, кардиналите, всички църковни административни единици и техните ръководители, за римската курия, администрацията на ватиканската държава, подчинена на Светия престол или свързани с него структури (библиотеката, ватиканските секретни архиви, в. „Osservatore Romano“, Радио Ватикан, папските академии, висши училища и др.), както и религиозните общности, подчинени на папата. Посочени са всички дипломатически представителства (нунциатури) и техните ръководители, всички чуждестранни посланици, акредитирани към Светия престол. Папският годишник е незаменим справочник по въпроси, свързани с Католическата църква.

Петър КОЧУМОВ